Ez a dokumentum kizárólag tájékoztató jellegű, az intézmények semmiféle felelősséget nem vállalnak a tartalmáért

►**B**

A TANÁCS ELSŐ IRÁNYELVE

(1973. július 24.)

az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról

(73/239/EGK)

(HL L 228 , 16.8.1973, o. 3)

Módosította:

		Hivatalos Lap		
		Szám	Oldal	Dátum
►**M1**	A Tanács irányelve (1976. június 29.)	L 189	13	13.7.1976
►**M2**	A Tanács irányelve (1984. december 10.)	L 339	21	27.12.1984
►**M3**	A Tanács irányelve (1987. június 22.)	L 185	72	4.7.1987
►**M4**	A Tanács irányelve (1987. június 22.)	L 185	77	4.7.1987
►**M5**	A Tanács Második irányelve (1988. június 22.)	L 172	1	4.7.1988
►**M6**	A Tanács irányelve (1990. november 8.)	L 330	44	29.11.1990
►**M7**	A Tanács 92/49/EGK irányelve (1992. június 18.)	L 228	1	11.8.1992
►**M8**	Az Európai Parlament és Tanács 95/26/EK irányelve (1995. június 29.)	L 168	7	18.7.1995
►**M9**	Az Európai Parlament és a Tanács 2000/26/EK irányelve (2000. május 16.)	L 181	65	20.7.2000
►**M10**	Az Európai Parlament és a Tanács 2002/13/EK irányelve (2002. március 5.)	L 77	17	20.3.2002
►**M11**	Az Európai Parlament és a Tanács 2002/87/EK irányelve (2002. december 16.)	L 35	1	11.2.2003
►**M12**	Az Európai Parlament és a Tanács 2005/1/EK irányelve (2005. március 9.)	L 79	9	24.3.2005

Módosította:

►**A1**	Görögország csatlakozási okmánya	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Spanyolország és Portugália csatlakozási okmánya	L 302	23	15.11.1985
►**A3**	Ausztria, Finnország és Svédország csatlakozási okmánya	C 241	21	29.8.1994
►**A4**	Okmány a Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló	L 236	33	23.9.2003

NB.: Ez az egységes szerkezetbe foglalt változat az európai elszámolási egységre és/vagy az ECU-re történő hivatkozásokat tartalmaz, amelyek 1999. január 1-jétől az euróra való hivatkozásként értendők – 3308/80/EGK tanácsi rendelet (HL L 345., 1980.12.20., 1. o.) és 1103/97/EK tanácsi rendelet (HL L 162., 1997.6.19., 1. o.).

▼B

A TANÁCS ELSŐ IRÁNYELVE

(1973. július 24.)

az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról

(73/239/EGK)

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 57. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel a letelepedés szabadságának korlátozásait eltörlő Általános Programra ([1]) és különösen IV. részének C. címére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Parlament véleményére ([2]),

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ([3]),

mivel az általános program alapján a képviseletek és fióktelepek letelepedését korlátozó rendelkezések megszüntetése a közvetlen biztosítási üzletág esetében az üzleti tevékenység megkezdéséhez és gyakorlásához szükséges feltételek összehangolásának a függvénye; mivel ezt az összehangolást az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység tekintetében az első lépésben meg kell valósítani;

mivel a biztosítási tevékenység megkezdésének és gyakorlásának megkönnyítése céljából elengedhetetlen bizonyos eltérések megszüntetése, amelyek a nemzeti felügyeleti szabályozások között mutatkoznak; mivel e cél eléréséhez, és ugyanakkor az összes tagállamban a biztosítottak és a harmadik felek megfelelő védelméről való gondoskodáshoz kívánatos különösen a biztosítóintézetektől megkívánt pénzügyi garanciákra vonatkozó rendelkezések összehangolása;

mivel szükséges a kockázatok osztályozása a különböző biztosítási ágazatokban, különösen annak meghatározása céljából, hogy mely tevékenységek tartoznak a kötelező engedélyezés körébe, és hogy mekkora az adott biztosítási ágazatra meghatározott minimális biztonsági tőke összege;

mivel kívánatos az irányelv alkalmazásából kizárni azokat az egyesületeket, amelyek jogállásuk alapján teljesítik a fedezetre és a pénzügyi garanciákra vonatkozó különös feltételeket; mivel ezenkívül kívánatos kizárni számos tagállam bizonyos intézményeit, amelyek tevékenysége csak egy kisebb ágazatot érint, és a jog által meghatározott területre vagy meghatározott személyekre korlátozódik;

mivel a különféle jogrendszerek eltérően szabályozzák a vállalkozás egyidejű folytatását az egészségbiztosítás, a hitel- és kezesi biztosítás, a harmadik személyekkel szembeni megtérítési igényre vonatkozó és a jogvédelmi biztosítás terén, akár egymással, akár más biztosítási ágazatokkal együtt végzik; mivel ezeknek az eltéréseknek a folyamatos megléte a nem életbiztosítási ágazatokban való letelepedési jogra vonatkozó korlátozások megszüntetése után azt jelentené, hogy a letelepedés akadályai továbbra is fennállnak; mivel e problémát további összehangolás útján kell megoldani viszonylag rövid időn belül;

mivel a felügyeletet minden tagállamban szükséges kiterjeszteni azokra a biztosítási ágazatokra, amelyekre az irányelv vonatkozik; mivel ez a felügyelet csak akkor lehetséges, ha az ilyen biztosítási tevékenységhez hatósági engedély szükséges; mivel ezért meg kell határozni a hatósági engedély megadásának, illetve visszavonásának feltételeit; mivel rendelkezni kell a bírósághoz fordulás jogáról arra az esetre, ha az engedélyt nem adták meg vagy visszavonták;

([1]) HL 2., 1962.1.15., 36/62. o.
([2]) HL C 27., 1968.3.28., 15. o.
([3]) HL 158., 1967.7.18., 1. o.

▼B

mivel kívánatos, hogy rugalmasabb szabályozás vonatkozzon a fuvarozási ágazatokként ismert biztosítási ágazatokra, amelyek a melléklet A. pontjában a 4., 5., 6., 7. és 12. számot viselik, valamint a hitelbiztosítási ágazatokra, amelyek a melléklet A. pontjában a 14. és 15. számot viselik, tekintettel az árukat és hiteleket érintő feltételek állandó változására;

mivel jelenleg közösségi szinten vizsgálatok folynak a biztosítástechnikai tartalékok kiszámításának általános módszerére vonatkozó kutatással kapcsolatban; mivel ezért kívánatosnak tűnik az összehangolás elérését e tárgyban, valamint a befektetési kategóriák meghatározását és a vagyonértékelést érintő kérdésekben újabb irányelvek számára fenntartani;

mivel szükséges, hogy a biztosítóintézetek a vállalt kötelezettségeik teljesítéséhez elegendő összegű biztosítástechnikai tartalékon felül kiegészítő tartalékkal rendelkezzenek, melynek neve szavatolótőke, és amelyet szabad eszközök alkotnak, abból a célból, hogy felkészüljenek az üzleti élet változásaira; mivel annak érdekében, hogy az ilyen célokból támasztott követelményeket objektív szempontok alapján határozzák meg, ami által az azonos méretű vállalkozások a verseny tekintetében ugyanolyan elbírálásban részesülnek, kívánatos, hogy az említett tőke mértéke összefüggésben álljon a vállalkozás üzleti forgalmának mértékével, és meghatározása két fedezeti mutató alapján történjen, amelyek közül az egyik a biztosítási díjakon, a másik a kárigényeken alapul;

mivel kívánatos megkövetelni egy olyan minimális biztonsági tőkét, amely igazodik a biztosított ágazatok kockázatainak nagyságához, annak érdekében, hogy a vállalkozások az induláskor rendelkezzenek a megfelelő forrásokkal, és hogy további működésük során a szavatolótőke semmilyen körülmények között ne csökkenjen egy fedezeti minimum alá;

mivel szükséges rendelkezni arra az esetre, amikor a vállalkozás pénzügyi helyzete úgy alakul, hogy vállalt kötelezettségeit nehezen tudja teljesíteni;

mivel a Közösségen belüli üzleti tevékenység vagy közvetlen biztosítás megkezdését és gyakorlását érintő összehangolt szabályok elvileg minden, a piacra belépő vállalkozásra vonatkoznak, és következésképpen azokra a képviseletekre és fióktelepekre is, amelyek központi irodája a Közösség területén kívül található; mivel mindazonáltal kívánatos speciális rendelkezéseket hozni az ilyen képviseletekre és fióktelepekre vonatkozó felügyeleti módszereket illetően, tekintettel arra a tényre, hogy anyavállalatuk eszközei a Közösség területén kívül találhatók;

mivel azonban kívánatos engedélyezni az ilyen speciális feltételek könnyítését annak az alapelvnek a szem előtt tartásával, hogy az ilyen képviseletek és fióktelepek ne részesüljenek kedvezőbb elbánásban, mint a Közösségen belüli vállalkozások;

mivel bizonyos átmeneti intézkedésekre van szükség, különösen annak érdekében, hogy lehetővé váljon a már létező kis- és középvállalkozások számára, hogy alkalmazkodjanak azokhoz a követelményekhez, amelyeket a tagállamok az irányelv alapján, a Szerződés 53. cikkének alkalmazása értelmében kötelesek előírni;

mivel fontos az összehangolt szabályok egységes alkalmazásának biztosítása, és hogy erre vonatkozóan intézkedés történjen a Bizottság és a tagállamok közötti szoros együttműködés érdekében ezen a területen,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

▼B

I. cím – Általános rendelkezések

▼M2

1. cikk

(1) Ez az irányelv a közvetlen biztosítás önálló tevékenységként történő megkezdésével és folytatásával, valamint a (2) bekezdésben említett segítségnyújtással foglalkozik, amelyet olyan vállalkozások folytatnak, amelyek valamely tagállam területén letelepedtek, vagy ott kívánnak letelepedni.

(2) A segítségnyújtási tevékenység az olyan személyek számára nyújtott segítség, akik bajba kerülnek utazásuk során, illetve miközben otthonuktól, állandó tartózkodási helyüktől távol tartózkodnak. Ez azt jelenti, hogy a kedvezményezett a biztosítási díj előzetes megfizetése ellenében, a segítségnyújtásra vonatkozó szerződésben meghatározott esetekben és feltételek mellett azonnal segítségben részesül, ha valamilyen véletlen esemény bekövetkezte folytán bajba kerül.

A segítségnyújtás magában foglalhatja pénzbeli vagy természetbeni szolgáltatás nyújtását. A természetbeni szolgáltatást a segítségnyújtó alkalmazottai és berendezései útján nyújthatja.

A segítségnyújtási tevékenység nem foglalja magában a szerviztevékenységet, a karbantartást, az értékesítés utáni szolgáltatásokat, illetve közvetítői tevékenységként a segítségnyújtás puszta jelzését, illetve a segélynyújtást.

(3) Az e cikkben említett tevékenységek ágazatonkénti besorolása a mellékletben található.

▼B

2. cikk

Az irányelv nem vonatkozik:

1. a következő biztosítási fajtákra:
   a) életbiztosítás, vagyis az a biztosítási ág, amely magában foglalja különösen az egy meghatározott kor elérésére szóló biztosítást, a halálesetre szóló biztosítást, az egy meghatározott kor elérésére vagy annál korábbi halálesetre szóló biztosítást, az életbiztosítást díj visszatérítésével, a tontinát, a házassági biztosítást és a születési biztosítást;
   b) életjáradékok;
   c) az életbiztosítással foglalkozó biztosítóintézetek által végzett kiegészítő biztosítás, vagyis személyi sérülésre, beleértve a munkaképtelenségre szóló biztosítást, a baleseti halál esetére szóló biztosítást, valamint a balesetből vagy betegségből eredő rokkantságra szóló biztosítást, ha ezeket a különféle biztosítási formákat az életbiztosítás mellett kötötték;
   d) a szociális biztonság törvényes rendszerébe tartozó biztosítás;
   e) az Írországban és az Egyesült Királyságban létező úgynevezett „permanent health insurance” (elállás lehetősége nélküli állandó egészségbiztosítás);

2. a következő műveletekre:
   a) az egyes tagállamok jogszabályaiban meghatározottak szerinti tőketörlesztési műveletek;
   b) az önsegélyező típusú intézmények műveletei, amelyek ellátásai a rendelkezésre álló forrásoktól függően változnak, és amelyekben a tagok hozzájárulását átalánydíjas alapon határozzák meg;
   c) a jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek műveletei, amelyek célja kölcsönös fedezet nyújtása tagjaik számára biztosítási díj fizetése, illetve biztosítástechnikai tartalék képzése nélkül;

▼M3

d) további összehangolásig, exporthitel-biztosítási ügyletek az állam számlájára vagy állami garanciával, vagy amennyiben az állam a biztosító;

▼M2

3. a közúti gépjárművet érintő baleset vagy meghibásodás esetén, amely általában annak a tagállamnak a területén következik be, ahol a biztosítási fedezetet nyújtó vállalkozás működik, a segítségnyújtási tevékenység szerinti kötelezettség a következőkre korlátozódik:

– helyszíni hibaelhárító szolgáltatás, amelyhez a biztosítási fedezetet nyújtó vállalkozás a legtöbb esetben saját munkatársait és berendezéseit veszi igénybe,

– a gépjármű elszállítása a legközelebbi vagy a legmegfelelőbb helyre, ahol a javítást elvégezhetik, és, általában ugyanannak a segítségnyújtásnak a keretében, a gépjármű vezetőjének és utasainak az eljuttatása a legközelebbi helyre, ahonnan útjukat más módon folytathatják,

– amennyiben a biztosítási fedezetet nyújtó vállalkozás tagállama előírja, a jármű elszállítása, lehetőleg a jármű vezetőjével és utasaival együtt, azok lakóhelyére, kiindulási helyére vagy eredeti rendeltetési helyére ugyanazon az államon belül,

kivéve, ha ezeket a tevékenységeket az irányelv hatálya alá tartozó vállalkozás végzi el.

A első két francia bekezdésben említett esetben az a feltétel, mely szerint a balesetnek vagy a meghibásodásnak azon vállalkozás szerinti tagállam területén kell bekövetkeznie, amely a fedezetet nyújtja:

a) nem alkalmazandó, amennyiben ez olyan szervezet, amelynek a kedvezményezett tagja, és a javító szolgáltatást, illetve a jármű elszállítását egyszerűen egy tagsági kártya bemutatását követően az érintett országban egy hasonló szervezet végzi el minden további díj megfizetése nélkül, viszonossági szerződés alapján;

b) nem gátolja, hogy az ilyen jellegű segítségnyújtást Írországban és az Egyesült Királyságban a mindkét államban működő egyetlen szervezet végezze.

A harmadik francia bekezdésben említett körülmények esetén, amennyiben a baleset vagy a meghibásodás Írország vagy az Egyesült Királyság esetében Észak-Írország területén következett be, a járművet lehetőleg a jármű vezetőjével és utasaival együtt haza, a kiindulási pontra vagy eredeti rendeltetési helyükre szállíthatják bármelyik állam területén.

Ezen túlmenően, az irányelv nem érinti az olyan segítségnyújtási tevékenységeket, amelyeket valamely közúti jármű balesete vagy meghibásodása esetén nyújtanak, és amely a Luxemburgi Nagyhercegség területén kívül balesetet szenvedett vagy meghibásodott jármű hazaszállítását foglalja magában lehetőleg a jármű vezetőjével és utasaival együtt, ahol e tevékenységet a Luxemburgi Nagyhercegség autóklubja látja el.

Az ezen irányelv hatálya alá tartozó vállalkozások csak abban az esetben végezhetik az e pontban említett tevékenységet, ha engedélyt kaptak a melléklet A. pontja 18. ágazatának végzésére az említett melléklet C. pontjának sérelme nélkül. Ebben az esetben az irányelv alkalmazandó a kérdéses tevékenységekre.

▼B

3. cikk

▼M10

(1) Az irányelv nem vonatkozik a kölcsönös biztosítási egyesületekre, amennyiben azok megfelelnek a következő feltételek mindegyikének:

▼M10

a) az alapszabálynak tartalmaznia kell olyan rendelkezéseket, amelyek további hozzájárulások nyújtására szólítanak fel, vagy csökkentik az ellátásokat;

b) tevékenységük nem irányul a felelősségi kockázatok biztosítására – kivéve, ha ez utóbbi a melléklet C. pontja szerinti kiegészítő biztosítást jelent – vagy hitel- és kezesi biztosítási kockázatokra;

c) az irányelvvel érintett tevékenységekre vonatkozó éves hozzájárulási bevétel nem lépheti túl az 5 millió eurót; és

d) az irányelvvel érintett tevékenységekre vonatkozó hozzájárulási bevétel legalább felének az egyesület tagjaitól kell származnia.

Ez az irányelv nem alkalmazandó olyan vállalkozásokra, amelyek eleget tesznek a következő feltételeknek:

– a vállalkozás nem folytat semmilyen olyan tevékenységet a melléklet A. pontjának 18. ágazatába soroltakon kívül, amely ezen irányelvnek a hatálya alá tartozik,

– ezt a tevékenységet kizárólag helyben végzi és az csak természetbeni szolgáltatásokat tartalmaz, és

– a bajba jutott személyeknek nyújtott segítségnyújtási tevékenységből származó összes éves bevétel nem haladja meg a 200 000 euró-t.

Mindazonáltal e cikk rendelkezései nem akadályozzák a kölcsönös biztosítóegyesületet abban, hogy ezen irányelv alapjánkérelmezze az engedélyezést, vagy továbbra is ezen irányelv alapján legyen engedélyezve.

▼B

(2) Az irányelv ezenkívül nem vonatkozik azokra az egyesületekre, amelyek más ilyen természetű egyesületekkel olyan megállapodást kötöttek, amely az általuk kibocsátott biztosítási kötvények teljes viszontbiztosításáról szól, vagy amely szerint az engedményezett biztosítóintézet teljesíti az ilyen kötvények alapján felmerülő kötelezettségeket az engedményező biztosítóintézet helyett.

Ilyen esetben az irányelv előírásai az engedményes biztosítóintézetre vonatkoznak.

4. cikk

Az irányelv nem vonatkozik a következő intézményekre, kivéve ha az alapszabályuk vagy a jogszabályok által meghatározott hatáskörük módosul:

a) *NémetországbanAz alábbi, monopolhelyzetben lévő közjogi intézmények (Monopolanstalten):*

1. Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe,
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, Munich,
3. Bayerische Landestierversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, Munich,
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Brunswick,
5. Hamburger Feuerkasse, Hamburg,
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt,
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel,
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen,
9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold,
10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden,
11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg,
12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich,
13. Feuersozietät Berlin, Berlin,
14. Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

▼B

Az illetékességi terület azonban nem tekinthető módosítottnak az említett intézmények egyesülése esetén, amely egyesülés hatására az egyesülő intézmények illetékességi területe fennmarad az új intézmény javára, a biztosítási ágazatokra vonatkozó tevékenység sem tekinthető módosítottnak, ha ezek közül az intézmények közül az egyik a másik ilyen intézménytől egy vagy több biztosítási ágazatot ugyanarra a területre vonatkozóan átvesz.

A következő, félállami intézmények:

1. Postbeamtenkrankenkasse,
2. Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

b) *FranciaországbanA következő intézmények:*

1. Caisse départementale des incendiés des Ardennes,
2. Caisse départementale des incendiés de la Côte-d'Or,
3. Caisse départementale des incendiés de la Marne,
4. Caisse départementale des incendiés de la Meuse,
5. Caisse départementale des incendiés de la Somme,
6. Caisse départementale grêle du Gers,
7. Caisse départementale grêle de l'Hérault;

c) *Írországban*

Voluntary Health Insurance Board;

d) *Olaszországban*

Il-Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass);

e) *Az Egyesült Királyságban*

The Crown Agents;

▼M2

f) *Dániában*

Falcks Redningskorps A/S, København;

▼A2

g) *Spanyolországban*

A következő intézmények:

1. Comisaría de Seguro Obligatorio de Viajeros,
2. Consorcio de Compensación de Seguros,
3. Fondo Nacional de Garantía de Riesgos de la Circulación.

▼B

5. cikk

Az irányelv alkalmazásában:

▼M1

a) az elszámolási egység a Bizottság 3289/75/ESZAK ([1]) határozata által meghatározott európai elszámolási egység (EEE). Ahol ez az irányelv elszámolási egységet említ, az alkalmazandó nemzeti valutában kifejezett érték minden egyes év december 31-től kezdődően a megelőző október hónap utolsó napján érvényes értékkel egyezik meg, amely napra vonatkozóan az EEE árfolyamértékek az összes közösségi állam valutájában rendelkezésre állnak;

▼B

b) „megfelelő eszközök”: a vállalt kötelezettségek egy bizonyos pénznemben kifejezett megjelölése az ugyanabban a pénznemben kifejezett vagy realizálható eszközök által;

c) „eszközök lokalizálása”: az ingó vagy ingatlan eszközök egy tagállamon belüli fellelhetősége, de nem értelmezhető úgy, hogy az ingó tulajdont letétbe kell helyezni, az ingatlantulajdont pedig olyan korlátozó intézkedéseknek kell alávetni, mint például jelzálog bejegyzése.

([1]) HL L 327., 1975.12.19., 4. o.

▼B

Az adósokkal szembeni igény alapján megjelölt eszközöket úgy kell tekinteni, mintha azok abban a tagállamban lennének fellelhetők, ahol végrehajthatók;

▼M5

d) „nagykockázatok”:

i. a melléklet A. pontjának 4., 5., 6., 7., 11. és 12. ágazataiba besorolt kockázatok;

ii. melléklet A. pontjának 14. és 15. ágazatába besorolt kockázatok, amennyiben a biztosított szakmája szerint ipari vagy kereskedelmi tevékenységet végez vagy szellemi szabadfoglalkozású és a kockázatok ehhez a tevékenységhez kapcsolódnak;

iii. ►M6 a melléklet A. pontjának 3., 8., 9., 10., 13. és 16. ágazataiba sorolt kockázatok ◄, amennyiben a biztosított meghalad a következő három feltétel határértékei közül legalább kettőt:

első fokozat: 1992. december 31-ig:

– mérlegfőösszeg: 12,4 millió ECU,

– nettó árbevétel: 24 millió ECU,

– a pénzügyi év során az alkalmazottak átlagos száma: 500.

második fokozat: 1993. január 1-jétől:

– mérlegfőösszeg: 6,2 millió ECU,

– nettó árbevétel: 12,8 millió ECU,

– a pénzügyi év során az alkalmazottak átlagos száma: 250.

Ha a biztosított olyan vállalkozói csoporthoz tartozik, amely a 83/349/EGK irányelvben [1] foglaltak szerint összevont éves beszámolót készít, a fent említett feltételeket az összevont beszámoló alapján kell alkalmazni.

Minden tagállam hozzáadhat az iii. alatt említett kategóriához olyan kockázatokat, amelyeket szakmai szervezetek, vegyes vállalkozások vagy időszakos csoportok biztosítanak.

▼B

II. cím – Az olyan vállalkozásokra alkalmazandó szabályok, amelyek székhelye a Közösség területén található

A. szakasz: Az engedélyezés feltételei

▼M7

6. cikk

A közvetlen biztosítási tevékenység megkezdéséhez előzetes hivatalos engedély megszerzése szükséges.

Ilyen engedélyt a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaitól kell kérnie

a) minden olyan vállalkozásnak, amely az adott állam területén létesíti székhelyét;

b) minden olyan vállalkozásnak, amely miután megkapta az első pontban említett engedélyt, üzleti tevékenységét kiterjeszti egy egész biztosítási ágazatra vagy más biztosítási ágazatokra.

7. cikk

(1) Az engedély a Közösség egész területén érvényes. Az engedély felhatalmazza a vállalkozást arra, hogy a Közösség területén biztosítási tevékenységet folytasson akár a letelepedés joga, akár a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján.

[1] HL L 193., 1983.7.18., 1. o.

▼M7

(2) Az engedély meghatározott biztosítási ágazatra adható ki. Az engedély a teljes biztosítási ágazatot felöleli, kivéve, ha a kérelmező csak az adott biztosítási ágazat alá tartozó bizonyos – a melléklet A. pontjában felsorolt – kockázatok ellen kíván biztosítási fedezetet nyújtani.

Ugyanakkor:

a) a tagállamok engedélyt adhatnak a melléklet B. pontjában felsorolt ágazatcsoportokra, hozzárendelve az ott meghatározott megfelelő elnevezéseket;

b) az egy ágazatra vagy egy ágazatcsoportra megadott engedély érvényes más ágazathoz tartozó kiegészítő kockázatok elleni biztosításra is, ha a melléklet C. pontjában előírt feltételek teljesülnek.

8. cikk

(1) A székhely szerinti tagállam megköveteli valamennyi biztosítóintézettől, amelynek részére engedélyt kérnek, hogy:

a) a következő vállalkozási formák egyikét vegye fel:

– a Belga Királyság esetében: „ société anonymenaamloze vennootschap”, „ société en commandite par actionscommanditaire vennootschap op aandelen”, „ association d'assurance mutuelleonderlinge verzekeringsvereniging”, „ société coopérativecoöperatieve vennootschap”;

– a Dán Királyság esetében: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”;

– a Németországi Szövetségi Köztársaság esetében: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „Öffentlichrechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;

– a Francia Köztársaság esetében: „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance régie par le code rural” és „mutuelles régies par le code de la mutualité”;

– Írország esetében: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”;

– az Olasz Köztársaság esetében: „società per azioni”, „società cooperativa”, „mutua di assicurazione”;

– a Luxemburgi Nagyhercegség esetében: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d'assurances mutuelles”, „société coopérative”;

– a Holland Királyság esetében: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”;

– az Egyesült Királyság esetében: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Act”, „societies registered under the Friendly Societes Act”, „the association of underwriters known as Lloyd's”;

– a Görög Köztársaság esetében: „ανώνυμη εταιρία”„αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός”

– a Spanyol Királyság esetében: „sociedad anónima”, „sociedad mutua”, „sociedad cooperativa”;

– a Portugál Köztársaság esetében: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”;

▼A3

– az Osztrák Köztársaság esetében: Aktiengesellschaft, Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit;

– a Finn Köztársaság esetében: keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag, vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag, vakuutusyhdistys/ försäkringsförening;

▼A3

– a Svéd Királyság esetében: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidiga försäkringsbolag”, „understödsföreningar”;

▼A4

– a Cseh Köztársaság esetében: „akciová společnost”, „družstvo”;

– az Észt Köztársaság esetében: „aktsiaselts”;

– a Ciprusi Köztársaság esetében: „Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο”;

– a Lett Köztīrsasīg esetében: „apdrošināšanas akciju sabiedrība”, „savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība”;

– a Litvin Köztirsasig esetében: „akcinės bendrovės”, „uždarosios akcinės bendrovės”;

– a Magyar Köztársaság esetében: „biztosító részvénytársaság”, „biztosító szövetkezet”, „biztosító egyesület”, „külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe”;

– a Máltai Köztársaság esetében: „kumpanija pubblika”, „kumpanija privata”, „fergħa”, „Korp ta' l-Assikurazzjoni Rikonnoxxut”;

– a Lengyel Köztársaság esetében: „spółka akcyjna”, „towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych”;

– a Szlovén Köztársaság esetében: „delniška družba”, „družba za vzajemnozavarovanje”;

– a Szlovák Köztársaság esetében: „akciová spoločnosť”.

▼M7

A biztosítóintézetek felvehetik az Európai Társaság (SE) formáját is, ha ezt a társasági formát már létrehozták.

A tagállamok továbbá, ahol ez szükséges, létrehozhatnak bármely közjogi formájú vállalkozást, feltéve hogy ezeknek a testületeknek a célja biztosítási tevékenység folytatása a magánjog szerint alapított vállalkozásokra vonatkozó felté telekkel azonos feltételek mellett;

b) tevékenységi körét a biztosítási üzletágra, valamint az ahhoz közvetlenül kapcsolódó tevékenységekre korlátozza, minden egyéb kereskedelmi üzleti tevékenység kizárásával;

c) üzleti tervet nyújtson be a 9. cikkel összhangban;

d) rendelkezzen a minimális biztonsági tőkével, amelyről a 17. cikk (2) bekezdése rendelkezik;

e) ténylegesen jó hírnévvel és megfelelő szakmai képzettséggel vagy tapasztalattal rendelkező személyek irányítsák;

▼M9

f) közli az egyes tagállamokban kijelölt kárrendezési megbízott nevét és címét, kivéve azt a tagállamot, ahol az engedélyt kérik, ha a biztosítandó kockázat szerepel a melléklet A. pontjának 10. ágazatában, kivéve a fuvarozók felelősségbiztosítását.

▼M8

Továbbá ahol a pénzügyi vállalkozás és más természetes vagy jogi személy között szoros kapcsolat áll fenn, az illetékes hatóságok csak akkor adnak ki engedélyt, ha a fenti szoros kapcsolat nem akadályozza felügyeleti jogkörük hatékony gyakorlását.

Az illetékes hatóságok akkor is megtagadják az engedélyezést, ha egy nem tagállam országnak a vállalkozással szoros kapcsolatban lévő egy vagy több természetes, illetve jogi személyre vonatkozó törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései vagy ezek végrehajtásával járó nehézségek megakadályozzák felügyeleti jogkörük hatékony gyakorlását.

Az illetékes hatóságok megkívánják a pénzügyi vállalkozásoktól, hogy a vállalkozások rendelkezésre bocsássák az általuk kért, e bekezdésben hivatkozott feltételek betartásának ellenőrzéséhez szükséges információkat.

▼M8

(1a.) A tagállamok megkövetelik, hogy a biztosítótársaságok központi ügyvezetésének a helye ugyanabban a tagállamban legyen, ahol a létesítő okirat szerinti székhelyük van.

▼M7

(2) Az a vállalkozás, amely tevékenységének más ágazatokra való kiterjesztésére kér engedélyt, vagy olyan engedély kiterjesztését kéri, amely egy ágazaton belül meghatározott kockázatokra érvényes, köteles üzleti tervet benyújtani a 9. cikkel összhangban.

Köteles továbbá bizonyítani, hogy rendelkezik a 16. cikkben előírt minimális szavatoló tőkével, valamint ha a 17. cikk (2) bekezdése a korábbinál magasabb minimális biztonsági tőke meglétét írja elő a kérelmezett egyéb ágazatok vonatkozásában, rendelkezik ezzel a minimumtőkével.

(3) Ezen irányelv egyetlen rendelkezése sem akadályozza a tagállamokat abban, hogy a biztosítóintézetek alapító okiratának és alapszabályának jóváhagyási kötelezettségét és a felügyeleti jogkör jogszerű gyakorlásához szükséges bármely más dokumentum benyújtásának kötelezettségét előíró törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket hatályban tartsanak, illetve bevezessenek.

A tagállamok ugyanakkor nem hozhatnak olyan rendelkezéseket, amelyek előzetes jóváhagyatási vagy rendszeres tájékoztatási kötelezettséget írnak elő az általános és különös biztosítási szerződési feltételekkel, a biztosítási díjtáblákkal és a nyomtatványokkal, valamint olyan egyéb nyomtatott dokumentumokkal kapcsolatosan, amelyeket a vállalkozás a biztosítottakkal bonyolítandó ügyletei során kíván használni.

A tagállamok nem tarthatnak fenn és nem vezetheznek be a biztosítási díjak emelésére vonatkozóan előzetes tájékoztatási vagy jóváhagyatási kötelezettséget, kivéve, ha azok az általános árellenőrzési rendszerek részét képezik.

Ezen irányelv egyetlen rendelkezése sem akadályozhatja a tagállamokat abban, hogy a melléklet A. pontjában szereplő 18. ágazat tevékenységére engedélyt kérő vagy engedélyt kapott vállalkozásokat ellenőrzésnek vessék alá a közvetlen és közvetett személyi és tárgyi feltételek meglétének vizsgálata érdekében, beleértve a vállalkozások egészségügyi csoportjainak képzettségét és a rendelkezésükre álló tárgyi feltételek minőségét, amelyekkel a vállalkozások az e biztosítási ágazatból eredő kötelezettségeik teljesítése érdekében rendekeznek.

(4) A fent említett rendelkezések nem írhatják elő, hogy az engedélykérelmeket a piac gazdasági követelményeinek tükrében mérlegeljék.

9. cikk

A 8. cikk (1) bekezdésének c) albekezdésében említett üzleti tervnek tartalmaznia kell a következők részletezését vagy bizonyítékát:

a) azoknak a kockázatoknak a természete, amelyeket a vállalkozás fedezni kíván;

b) a viszontbiztosításra vonatkozó alapelvek;

c) azok a tételek, amelyekből a minimális biztonsági tőke felépül;

d) az adminisztratív szolgáltatások és az üzletszerzéshez szükséges szervezet létrehozásának becsült költségei; az ezek fedezéséhez szükséges pénzügyi erőforrások leírása, és ha a biztosítandó kockázatok a melléklet A. pontjában szereplő 18. ágazathoz tartoznak, azoknak az erőforrásoknak a leírása, amelyek a vállalkozás rendelkezésére állnak a vállalt segítség nyújtásához

és ezen túlmenően az első három pénzügyi évre vonatkozóan:

e) az organizációs költségeken kívül a működési költségek becsült értéke, különös tekintettel a folyó általános költségekre és jutalékráfordításokra;

f) a biztosítási díjak vagy járulékok és a kárigények becsült értéke;

g) előzetes mérleg;

h) azoknak a pénzügyi erőforrásoknak becslése, amelyeket a biztosítási kötelezettségek és a minimális szavatoló tőke fedezetére szánnak.

▼B

10. cikk

(1) Az a biztosítóintézet, amely egy másik tagállam területén szándékozik fióktelepet létesíteni, köteles értesíteni erről a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságait.

(2) A tagállamok előírják minden biztosítóintézet számára, amely egy másik tagállam területén belül szándékozik fióktelepet létesíteni, hogy amikor az (1) bekezdésben meghatározott értesítési kötelezettségeknek eleget tesz, a következő adatokat szolgáltassa:

a) annak a tagállamnak a megnevezését, amelynek területén a biztosítóintézet fióktelepet kíván létesíteni;

b) üzleti tervet, amely többek között tartalmazza a folytatni szándékozott üzleti tevékenység típusát és a fióktelep szervezeti felépítését;

c) azt a fióktelep szerinti tagállamban található címet, ahonnan iratokat lehet beszerezni, és amelyre küldeményeket lehet kézbesíteni, amely egyben azt jelenti, hogy ez az a cím, amelyre a megbízott képviselőnek szóló összes értesítést küldik;

d) a fióktelep meghatalmazott képviselőjének nevét, akinek megfelelő felhatalmazással kell rendelkeznie ahhoz, hogy a vállalkozás nevében kötelezettséget vállaljon harmadik féllel szemben, és képviselje a vállalkozást a fióktelep szerinti hatóságokkal való kapcsolattartásban és a bíróságok előtt. A Lloyd's esetében, ha bármely jogvita merül fel az elvállalt kötelezettségekkel kapcsolatban, a biztosítottak igényeit nem lehet kedvezőtlenebbül elbírálni, mint ha a pert hagyományos típusú üzleti vállalkozás ellen indították volna. A meghatalmazott képviselőnek ezért megfelelő felhatalmazással kell rendelkeznie az ellene indított eljárásokban, és e felhatalmazásnál fogva jogosultnak kell lennie arra, hogy az érintett Lloyd's biztosítóintézetekre nézve kötelező érvényű kötelezettséget vállaljon.

Ha egy vállalkozás fióktelepe a melléklet A. pontjának 10. ágazatához tartozó kockázatok biztosítását kívánja vállalni – a fuvarozói felelősség biztosításán kívül –, nyilatkozatot kell tennie arról, hogy belépett a fióktelep szerinti tagállam nemzeti irodájának és nemzeti garanciaalapjának tagjai közé.

(3) Ha a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak nincs oka a folytatni kívánt üzleti tevékenység szempontjából kételkedni abban, hogy a biztosítóintézet adminisztratív felépítése és pénzügyi helyzete megfelelő, vagy kételkedni a biztosítóintézet igazgatóinak, menedzsereinek vagy meghatalmazott kép-viselőjének jó hírnevét és szakmai képzettségét, illetve gyakorlatát illetően, a (2) bekezdésben meghatározott adatokat azok kézhezvételétől számított három hónapon belül továbbítják a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságaihoz, és erről értesítik az érintett vállalkozást.

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai igazolják azt is, hogy a biztosítóintézet rendelkezik a 16. és 17. cikk előírásainak megfelelően számított minimális szavatoló tőkével.

Ha a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai megtagadják a (2) bekezdésben említett adatoknak a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságaihoz való továbbítását, ennek okait az összes adat kézhezvételétől számított három hónapon belül az érintett vállalkozás tudomására hozzák. Ha az illetékes hatóságok megtagadják az információk továbbítását, vagy nem intézkednek, az feljogosítja a biztosítóintézetet arra, hogy a székhelye szerinti tagállam bíróságaihoz forduljon.

(4) Mielőtt a biztosítóintézet fióktelepe megkezdené működését, a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságai a (3) bekezdésben említett adatok kézhezvételétől számított két hónapon belül – szükség szerint – tájékoztatják a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait azokról a feltételekről, amelyek alapján, a közérdek védelmének érdekében, a biztosítási tevékenységet a fióktelep szerinti tagállamban folytatni kell.

(5) A fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságai értesítésének kézhezvételét követően, vagy ha ilyen értesítés nem érkezik, a (4) bekezdésben előírt határidő lejárta után a fióktelep létrehozható és az megkezdheti működését.

▼M7

(6) Abban az esetben, ha változás következik be azokban a biztosítóintézetre vonatkozó adatokban, amelyeket a (2) bekezdés b), c) vagy d) pontja értelmében a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságainak megküldött, a biztosítóintézet köteles annak időpontja előtt legalább egy hónappal írásban értesítenie a változásról a székhelye szerinti tagállam és a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságait, hogy a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságai és a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságai eleget tudjanak tenni a (3) és (4) bekezdésben meghatározott feladataiknak.

▼B

12. cikk

Az engedélyt visszautasító bármilyen döntéshez csatolni kell annak pontos okait, és erről értesíteni kell az érintett vállalkozást.

Minden tagállam rendelkezik a bírósághoz fordulás jogáról a kérelem elutasítása esetére.

Azokkal az esetekkel kapcsolatban is szükséges a bírósághoz fordulás jogáról rendelkezni, amikor az illetékes hatóságok nem foglalkoztak egy engedélykérelemmel az annak kézhezvételétől számított hat hónapon belül.

▼M11

12a. cikk

(1) Konzultációt kell folytatni a másik érintett tagállam illetékes hatóságaival, mielőtt működési engedélyt adnának egy olyan biztosítóintézetnek, amely:

a) egy másik tagállamban engedélyezett biztosítóintézet leányvállalata; vagy

b) egy másik tagállamban engedélyezett biztosítóintézet anyavállalatának leányvállalata; vagy

c) egy másik tagállamban engedélyezett biztosítóintézetet ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt áll.

(2) Konzultációt kell folytatni az érintett tagállamnak a hitelintézetek, illetve a befektetési vállalkozások felügyeletének ellátásáért felelős illetékes hatóságával, mielőtt működési engedélyt adnának egy olyan biztosítóintézetnek, amely:

a) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás leányvállalata; vagy

b) a Közösségben engedélyezett hitelintézet vagy befektetési vállalkozás anyavállalatának leányvállalata; vagy

c) a Közösségben engedélyezett hitelintézetet vagy befektetési vállalkozást ellenőrző természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt áll.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett érintett illetékes hatóságok konzultációt folytatnak egymással az ugyanazon csoporthoz tartozó másik vállalkozás részvényeseinek alkalmasságára, valamint a vállalkozás vezetésében részt vevő igazgatóság tagjai jó hírnevének és szakmai felkészültségének értékelésére vonatkozó döntés előtt. Az illetékes hatóságok kölcsönösen egymás rendelkezésére bocsátják azokat a részvényesek alkalmasságára, valamint az igazgatóság tagjai jó hírnevére és szakmai felkészültségére vonatkozó információkat, amelyek fontosak lehetnek a másik illetékes hatóság számára egy engedély kiállításához, továbbá a működési feltételek betartásának folyamatos értékeléséhez.

▼B

B. szakasz: A tevékenység végzésének feltételei

▼M7

13. cikk

(1) A biztosítóintézet pénzügyi felügyelete, beleértve a fióktelepeken keresztül vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján végzett tevékenységet is, a székhely szerinti tagállam kizárólagos felelősségi körébe tartozik.

(2) E pénzügyi ellenőrzés magában foglalja a biztosítóintézet teljes tevékenységére vonatkozóan a vállalkozás fizetőképességi állapotának, a biztosítástechnikai tartalékok képzésének és az ezek fedezetére szolgáló eszközöknek a székhely szerinti tagállamban a közösségi szinten elfogadott rendelkezések értelmében alkotott szabályokkal vagy követett gyakorlattal összhangban történő ellenőrzését.

Azokban az esetekben, amikor az érintett vállalkozás engedélyt kapott a melléklet A. pontjában szereplő 18. ágazatba sorolt kockázatok biztosítására, a felügyelet kiterjed azoknak a technikai erőforrásoknak a folyamatos ellenőrzésére is, amelyek a vállalkozásnak az általa vállalt segítségnyújtási tevékenység ellátása céljából rendelkezésre állnak, ha a székhely szerinti tagállam törvényei rendelkeznek az ilyen erőforrások folyamatos ellenőrzéséről.

(3) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai minden biztosítóintézettől megkövetelik, hogy hatékony és eredményes adminisztratív és számviteli eljárásokat alkalmazzanak, és megfelelő belső ellenőrzési mechanizmusokkal rendelkezzenek.

14. cikk

Ha egy valamely másik tagállamban engedélyezett biztosítóintézet tevékenységét fióktelepen keresztül folytatja, a fióktelep szerinti tagállam lehetővé teszi a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai számára, hogy – miután értesítették a fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságait – maguk, vagy az általuk erre a célra kijelölt személyek útján a helyszínen ellenőrizzék azokat az adatokat, amelyek ismerete a vállalkozás pénzügyi felügyeletének ellátásához szükségesek. A fióktelep szerinti tagállam illetékes hatóságai részt vehetnek az ellenőrzésben.

15. cikk

(1) A székhely szerinti tagállam előírja minden biztosítóintézet számára, hogy teljes üzletkörének megfelelő nagyságú biztosítástechnikai tartalékot képezzen.

Az ilyen biztosítástechnikai tartalékok nagyságát a 91/674/EGK irányelvben meghatározott szabályokkal összhangban kell meghatározni.

(2) A székhely szerinti tagállam előírja minden biztosítóintézet számára, hogy a biztosítástechnikai tartalékokat a 88/357/EGK irányelv 6. cikkének rendelkezéseivel összhangban az egész üzletköre figyelembevételével, a megfelelő eszközökkel fedezze. Az Európai Közösségben fennálló kockázatok tekintetében ezeknek az eszközöknek a Közösség területén belül kell elhelyezkedniük. A tagállamok nem írhatják elő a biztosítóintézetek számára, hogy eszközeiket egy bizonyos tagállamban lokalizálják. Ugyanakkor a székhely szerinti tagállam az eszközök lokalizálásáról szóló szabályokon enyhíthet.

(3) Ha a székhely szerinti tagállam megengedi, hogy a biztosítástechnikai tartalékokat viszontbiztosítókkal szemben fennálló követelésekkel fedezzék, rögzíti az ilyen követelések megengedett százalékos arányát. Ilyen esetekben a tagállam nem határozhatja meg az ilyen követeléseket megtestesítő eszközök elhelyezkedését.

▼M7

15a. cikk

(1) A tagállamok előírják minden olyan biztosítóintézet számára, amelynek székhelye a területükön van, és amely a melléklet A. pontjában megjelölt 14. ágazathoz tartozó kockázatok elleni biztosítást vállal (a továbbiakban: „hitelbiztosítás”), hogy kiegyenlítési tartalékot képezzen az abban a biztosítási ágazatban bármely pénzügyi évben felmerülő estleges technikai deficit vagy az átlagot meghaladó kárigényhányad ellensúlyozásának céljából.

(2) A kiegyenlítési tartalékot a székhely szerinti tagállam által a melléklet D. pontjában meghatározott négy – egyenértékűnek tekintendő – módszer egyikével összhangban lévő szabályok szerint kell számítani.

(3) A melléklet D. pontjában meghatározott módszerekkel összhangban kiszámított összeg mértékéig a kiegyenlítési tartalék a minimális szavatoló tőke számítása során nem vehető figyelembe.

(4) A tagállamok felmenthetik a területükön székhellyel rendelkező biztosítóintézeteket a hitelbiztosítási üzletágra vonatkozó kiegyenlítési tartalékok képzésének kötelezettsége alól, ha a hitelbiztosítási ügyletekből a biztosítóintézetnek járó biztosítási díjak vagy járulékok mértéke kevesebb, mint a biztosítóintézetnek járó összes biztosítási díj- és járulékbevétel 4 %-a, és nem haladja meg a 2 500 000 ECU-t.

▼M10

16. cikk

(1) Minden tagállam előírja, hogy az olyan biztosítóintézetek, amelyek székhelye az állam területén van, megfelelő szavatoló tőkét képezzenek teljes üzleti tevékenységüknek megfelelően, amelynek összege nem lehet kevesebb az ezen irányelvben meghatározott minimumnál.

(2) A rendelkezésre álló szavatoló tőke a biztosítóintézetnek az előreláthatható kötelezettségektől mentes és immateriális javakkal csökkentett eszközeiből áll, beleértve a következőket:

a) a befizetett részvénytőke, illetve az egyesületi formában működő biztosítók esetében a befizetett induló tőke a tagok számláival együtt, amelyek megfelelnek az összes következő feltételeknek:

   i. az alapszabálynak, illetve az alapító okiratnak ki kell kötnie, hogy ezekről a számlákról csak akkor lehet kifizetéseket eszközölni a tagok számára, amennyiben ennek következtében a rendelkezésre álló szavatoló tőke nem csökken az előírt szint alá, vagy ha – a vállalkozás megszűnését követően – az intézet minden egyéb tartozását rendezték;

   ii. az alapszabálynak, illetve az alapító okiratnak ki kell kötnie, hogy – a tagság egyéni felmondásán kívüli okokból – az i. alpontban említett kifizetésekről az illetékes hatóságokat legalább egy hónappal korábban értesíteni kell, és ebben az időszakban megtilthatják a kifizetést;

   iii. az alapszabály, illetve az alapító okirat vonatkozó rendelkezéseit csak azt követően lehet módosítani, hogy az illetékes hatóságok úgy nyilatkoznak, hogy nem ellenzik a módosítást, az i. és ii. alpontban megállapított feltételek sérelme nélkül;

b) tartalékok (kötelező tartalékok és szabad tartalékok), amelyek nem kötődnek a vállalt biztosítási kötelezettségekhez;

c) a kifizetendő osztalékok levonása után az előző évekről áthozott nyereség vagy veszteség.

A rendelkezésre álló szavatoló tőkét csökkenteni kell a közvetlenül a biztosítóintézet birtokában lévő saját részvények összegével.

▼M10

Azoknak a biztosítóintézeteknek az esetében, amelyek diszkontálják vagy csökkentik biztosítástechnikai függőkártartalékaikat, ahogyan azt a biztosítóintézetek éves és összevont (konszolidált) éves beszámolójáról szóló, 1991. december 19-i 91/674/EGK tanácsi irányelv ([1]) 60. cikke (1) bekezdésének g) pontja engedélyezi, a rendelkezésre álló szavatoló tőkét a kiegészítő mellékletben ismertetett, a nem diszkontált biztosítástechnikai tartalékok vagy a levonás előtti biztosítástechnikai tartalékok és a diszkontált vagy a levonás utáni biztosítástechnikai tartalékok közötti különbözettel csökkentik. Ezt a kiigazítást a melléklet A. pontjában felsorolt valamennyi kockázatra nézve el kell végezni, kivéve az 1. és 2. ágazat alatt felsorolt kockázatokat. A nem az 1. és 2. ágazatba sorolt kockázatok esetében nem szükséges kiigazítást végezni a biztosítástechnikai tartalékokban foglalt járadékok diszkontálása tekintetében.

▼M11

A rendelkezésre álló szavatoló tőkéből le kell vonni az alábbi tételeket:

a) a biztosítóintézet részesedései

   – az ezen irányelv 6. cikke, a közvetlen életbiztosítási tevékenységek megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1979. március 5-i 79/267/EGK első irányelv ([2]) 6. cikke, illetve a 98/78/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([3]) 1. cikkének b) pontja szerinti biztosítóintézetekben,

   – a 98/78/EK irányelv 1. cikkének c) pontja szerinti viszontbiztosító intézetekben,

   – a 98/78/EK irányelv 1. cikkének i) pontja szerinti biztosítási holdingtársaságokban,

   – a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([4]) 1. cikkének (1) és (5) bekezdése szerinti hitelintézetekben és pénzügyi intézményekben,

   – a 93/22/EGK irányelv ([5]) 1. cikkének (2) bekezdése és a 93/6/EGK irányelv ([6]) 2. cikkének (4) és (7) bekezdése szerinti befektetési vállalkozásokban és pénzügyi intézményekben;

b) a biztosítóintézet érdekkörébe tartozó, a) pont szerinti vállalkozások tekintetében a biztosítóintézet birtokában levő alábbi tételek:

   – a (3) bekezdésben említett eszközök,

   – a 79/267/EGK irányelv 18. cikkének (3) bekezdésében említett eszközök,

   – a 2000/12/EK irányelv 35. cikkében és 36. cikkének (3) bekezdésében említett alárendelt követelések és eszközök.

Ahol egy másik hitelintézetben, befektetési vállalkozásban, pénzügyi szervezetben, biztosítóintézetben, illetve viszontbiztosító intézetben vagy biztosítási holdingtársaságban lévő részesedések az érintett vállalkozás szervezeti átalakítását vagy életben tartását szolgáló pénzügyi támogatás céljából ideiglenesen vannak a biztosítóintézet tulajdonában, az illetékes hatóság eltekinthet a negyedik albekezdés a) és b) pontjában a levonásra vonatkozóan említett rendelkezések alkalmazásától.

A negyedik albekezdés a) és b) pontjában a biztosítóintézet által hitelintézetekben, befektetési vállalkozásokban és pénzügyi intézményekben birtokolt tételek levonására vonatkozóan említett rendelkezések alkalmazásának alternatívájaként a tagállamok engedélyezhetik biztosítóintézeteik részére a pénzügyi konglomerátumhoz tartozó hitelintézetek, biztosítóintézetek és befektetési vállalkozások kiegészítő felügyeletéről szóló, 2002. december 16-i 2002/87/EK európai parlamenti és tanácsi

([1]) HL L 374., 1991.12.31., 7. o.
([2]) HL L 63., 1979.3.13., 1. o. A legutóbb a 2002/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 77., 2002.3.20., 11. o.) módosított irányelv.
([3]) HL L 330., 1998.12.5., 1. o.
([4]) HL L 126., 2000.5.26., 1. o. A 2000/28/EGK irányelvvel (HL L 275., 2000.10.27., 37. o.) módosított irányelv.
([5]) HL L 141., 1993.6.11., 27. o. A legutóbb a 2000/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 290., 2000.11.17., 27. o.) módosított irányelv.
([6]) HL L 141., 1993.6.11., 1. o. A legutóbb a 98/33/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 204., 1998.7.21., 29. o.) módosított irányelv.

▼M11

irányelv ([1]) I. mellékletében meghatározott 1., 2., illetve 3. módszer megfelelő alkalmazását. Az 1. módszer (Számviteli konszolidáció) csak abban az esetben alkalmazható, ha az illetékes hatóság meggyőződött a konszolidáció hatálya alá vont vállalkozások integrált irányításának és belső ellenőrzésének színvonaláról. A kiválasztott módszert az idők folyamán következetesen kell alkalmazni.

A tagállamok rendelkezhetnek olyan módon, hogy az ezen irányelvben előírt szavatoló tőke számítása során a 98/78/EK irányelvvel összhangban kiegészítő felügyelet, illetve a 2002/87/EK irányelvvel összhangban kiegészítő felügyelet hatálya alá vont biztosítóintézeteknek nem kell levonniuk a negyedik albekezdés a) és b) pontjában említett, a biztosítóintézet által a kiegészítő felügyelet hatálya alá vont hitelintézetekben, befektetési vállalkozásokban, pénzügyi intézményekben, biztosítóintézetekben, illetve viszontbiztosító társaságokban vagy biztosítási holdingtársaságokban birtokolt tételeket.

Az e bekezdésben említett, a részesedések levonására vonatkozó rendelkezések alkalmazásában a részesedés 98/78/EK irányelv 1. cikkének f) pontja szerinti részesedést jelenti.

▼M10

(3) A rendelkezésre álló szavatoló tőke a következőkből is állhat:

a) kumulált elsőbbségi részvénytőke és alárendelt kölcsöntőke, a rendelkezésre álló szavatoló tőke, illetve – ha ez az alacsonyabb – a minimális szavatolótőke-szükséglet 50 %-ig, amelynek legfeljebb 25 %-a rögzített futamidejű alárendelt kölcsönből vagy fix lejáratú kumulált elsőbbségi részvénytőkéből áll, feltéve hogy a biztosítóintézet csődje vagy felszámolása esetére olyan kötelező megállapodások léteznek, amelyek értelmében az alárendelt kölcsöntőkét vagy az elsőbbségi részvénytőkét az összes többi hitelező követelése után sorolják, és nem fizetik vissza mindaddig, amíg az adott időben rendezetlen összes többi tartozást nem rendezik.

   Az alárendelt kölcsöntőkének a következő feltételeknek is meg kell felelnie:

   i. csak a teljes mértékben befizetett összegek vehetők figyelembe;

   ii. rögzített futamidejű kölcsönök esetében az eredeti futamidőnek legalább ötévesnek kell lennie. Legkésőbb a visszafizetési időpont előtt egy évvel a biztosítóintézetnek az illetékes hatóságok számára egy olyan tervet kell benyújtania jóváhagyásra, amely bemutatja, hogy a rendelkezésre álló szavatoló tőkét hogyan tartják az előírt szinten, vagy emelik az előírt szintre lejáratkor, hacsak a visszafizetési időpontot megelőző legalább öt év alatt fokozatosan nem csökkentették a kölcsönnek a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe történő beszámítását. Az illetékes hatóságok engedélyezhetik az ilyen kölcsönök előtörlesztését, feltéve hogy a kibocsátó biztosító ezt kérelmezi, és rendelkezésre álló szavatoló tőkéje nem csökken az előírt szint alá;

   iii. a nem rögzített futamidejű kölcsönök csak ötéves értesítéssel fizethetők vissza, hacsak a kölcsönöket nem számítják be többé a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe, vagy az illetékes hatóságok előzetes hozzájárulását kifejezetten nem írják elő a korábbi visszafizetéshez. Az utóbbi esetben a biztosítóintézetnek a javasolt visszafizetés időpontja előtt legalább hat hónappal értesítenie kell az illetékes hatóságokat, egyaránt meghatározva a visszafizetés előtt és után rendelkezésre álló szavatoló tőkét és a minimális szavatoló tőkét. Az illetékes hatóságok csak akkor engedélyezik a visszafizetést, ha a biztosító szavatoló tőkéje nem csökken az előírt szint alá;

   iv. a kölcsönszerződés nem tartalmazhat olyan rendelkezést, amely azt írja elő, hogy – a biztosítóintézet felszámolásától eltekintve – meghatározott körülmények esetén a tartozás az elfogadott törlesztési időpontok előtt visszafizethetővé válik;

([1]) HL C 35., 2003.2.11.

▼M10

v. a kölcsönszerződés csak azt követően módosítható, hogy az illetékes hatóságok úgy nyilatkoznak, hogy nem ellenzik a módosítást;

b) a meghatározott lejárati időponttal nem rendelkező értékpapírok és egyéb értékpapírok, beleértve az a) pontban említetteken kívüli kumulatív elsőbbségi részvényeket is, a rendelkezésre álló szavatoló tőke és a minimális szavatoló tőke közül a kisebb összegű fedezet 50 %-ig az összes ilyen értékpapírra és az a) pontban említett alárendelt kölcsöntőkére vonatkozóan, feltéve hogy megfelelnek a következőknek:

i. nem fizethetők vissza a birtokos kezdeményezésére, vagy az illetékes hatóság előzetes hozzájárulása nélkül;

ii. a kibocsátási szerződésnek lehetővé kell tennie a biztosítóintézet számára, hogy elhalassza a kölcsönnel kapcsolatos kamatfizetést;

iii. a hitelezőnek a biztosítóintézettel szembeni követeléseit teljes mértékben az összes nem alárendelt hitelező követelései után kell sorolni;

iv. az értékpapírok kibocsátására irányadó okiratoknak elő kell írniuk a tartozás és a kifizetetlen kamat veszteségfelvevő-képességét, eközben lehetővé téve a biztosítóintézet számára üzleti tevékenységének továbbfolytatását;

v. csak a teljes mértékben befizetett összegek vehetők figyelembe.

(4) A vállalkozás által a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságához benyújtott, alátámasztó bizonyítékkal ellátott kérelemre és az érintett illetékes hatóság egyetértésével, a rendelkezésre álló szavatoló tőke a következőkből is állhat:

a) a be nem fizetett részvénytőke vagy induló tőke fele, ha a befizetett rész az illető részvény- vagy induló tőke 25 %-át teszi ki, a rendelkezésre álló szavatoló tőke, illetve – ha az az alacsonyabb – a minimális szavatoló tőke 50 %-ig;

b) változó tagi hozzájárulást előíró biztosító egyesületek vagy egyesületi típusú biztosítók esetében a tagokkal szemben pótlólagos befizetésre való felszólítás következtében létrejött követelés, a pénzügyi éven belül, a maximális és a ténylegesen bekért befizetések közötti különbség feléig, és a rendelkezésre álló szavatoló tőke, illetve – ha az az alacsonyabb – a minimális szavatoló tőke legfeljebb 50 %-ig. A pótlólagos befizetések elfogadásának feltételeit megállapító irányelveket az illetékes nemzeti hatóságok alakítják ki;

c) az eszközértékelésből származó rejtett nettó tartalékok, amennyiben az ilyen rejtett nettó tartalékok nem kivételes jellegűek.

(5) A (2), (3) és (4) bekezdés olyan célú módosításait, amelyek figyelembe veszik a technikai kiigazítást indokoló fejleményeket a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe beszámítható elemek esetében, a 91/675/EGK tanácsi irányelv ([1]) 2. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően kell elfogadni.

16a. cikk

(1) A minimális szavatoló tőkét a biztosítási díjak vagy befizetések éves összege, vagy az előző három pénzügyi évre jellemző átlagos kárigényteher összege alapján kell meghatározni.

Az olyan biztosítóintézetek azonban, amelyek alapvetően csak hitel-, vihar-, jég- és/vagy fagykár kockázatokra kötnek biztosítást, a legutolsó hét pénzügyi évet veszik figyelembe bázisidőszakként az átlagos kárigényteher összegének megállapításához.

(2) A 17. cikkre is tekintettel, a (3) és a (4) bekezdés rendelkezéseinek megfelelően a minimális szavatoló tőke összege a két eredmény közül a magasabbnak felel meg.

([1]) HL L 374., 1991.12.31., 32. o.

▼M10

(3) A díjbázist a következők szerint kiszámított bruttó jegyzett biztosítási díjak vagy befizetések és a bruttó realizált biztosítási díjak vagy befizetések közül a magasabb alkalmazásával számítják ki.

A melléklet A. pontjában felsorolt 11., 12. és 13. ágazat esetében a biztosítási díjakat és befizetéseket 50 %-kal emelik.

A biztosítási díjakat és a befizetéseket (beleértve a díjakhoz és a befizetésekhez kapcsolódó külön költségeket), amelyek a közvetlen üzleti tevékenységgel összefüggésben az utolsó pénzügyi évben esedékesek, összesíteni kell.

Ehhez az összeghez hozzá kell adni az utolsó pénzügyi évben a viszontbiztosításba vett üzletek összes díjbevételét.

Ebből az összegből azután le kell vonni az utolsó pénzügyi évben törölt biztosítási díjak vagy befizetések teljes összegét, valamint az összesítésben szereplő díjakat vagy befizetéseket terhelő adók és illetékek teljes összegét.

Az így kapott összeget két részre kell osztani, az első az összeg 50 millió eurót meg nem haladó része, a második rész az 50 millió eurót meghaladó része; ezután kiszámítják, majd összeadják az első rész 18 %-át és a második rész 16 %-át.

Az így kapott összeget megszorozzák az utolsó három összesített pénzügyi évben a intézet számára viszontbiztosítás alapján megtéríthető összegek levonása után még a biztosítót terhelő (saját) kárigény összege és a kárigény bruttó összege közötti százalékos aránnyal; amely semmilyen esetben nem lehet 50 %-nál kisebb.

Az illetékes hatóságok jóváhagyásával statisztikai módszereket lehet alkalmazni a biztosítási díjak vagy befizetések felosztására a 11., 12. és 13. ágazat esetében.

(4) A kárindexet úgy számítják ki, hogy – a következők szerint – a melléklet A. pontjában felsorolt 11., 12. és 13. ágazat esetén a kárigényt, tartalékokat és a megtérült összegeket 50 %-kal növelik.

Összesíteni kell a közvetlen üzleti tevékenységgel kapcsolatban eszközölt kárkifizetések összegét (a viszontbiztosítókat és a visszaengedményezőket terhelő kárrészesedés levonása nélkül) az (1) bekezdésben meghatározott időszakokban.

Ehhez az összeghez hozzá kell adni az ugyanezen időszakok alatt viszontbiztosításba vagy visszaengedményezésbe vett üzletek kárkifizetéseinek összegét, valamint a közvetlen biztosítási tevékenységre és a viszontbiztosításba vett kockázatokra a legutolsó pénzügyi év végén képzett függőkártartalékok összegét.

Ebből az összegből levonják az (1) bekezdésben meghatározott időszakok alatt megtérült összegeket.

Az így maradt összegből le kell vonni az azon legutolsó pénzügyi évet, amelyre nézve léteznek számlák, a megelőző második pénzügyi év kezdetén képzett függőkártartalékok összegét, a közvetlen biztosítási tevékenységre és a viszontbiztosításba vett kockázatokra egyaránt. Ha az (1) bekezdésben megállapított bázisidőszak hét év, az azon legutolsó pénzügyi évet, amelyre nézve léteznek számlák, a megelőző hatodik pénzügyi év kezdetén képzett függőkártartalékok összegét kell levonni.

Az (1) bekezdésben megállapított bázisidőszaknak megfelelően az így kapott összeg egyharmadát vagy egyhetedét két részre osztják, az első az összeg 35 millió eurót meg nem haladó része, a második pedig a 35 millió eurót meghaladó rész; ezután kiszámítják majd összeadják az első rész 26 %-át, illetve a második rész 23 %-át.

Az így kapott összeget megszorozzák az utolsó három összesített pénzügyi évben az intézet számára viszontbiztosítás alapján megtéríthető összegek levonása után még a biztosítót terhelő (saját) kárigény összege és a kárigény bruttó összege közötti százalékos aránnyal; ez a hányados semmilyen esetben nem lehet 50 %-nál kisebb.

▼M10

Az illetékes hatóságok jóváhagyásával statisztikai módszereket lehet alkalmazni a kárigény, a tartalékok vagy a kármegtérülés felosztására a 11., 12. és 13. ágazat esetében. A melléklet A. pontjában a 18. ágazat alatt felsorolt kockázatok esetében a kárindex kiszámításához alkalmazott kifizetett igények összegét azok a költségek teszik ki, amelyeket a biztosító visel segítségnyújtás esetén. Ezeket a költségeket a székhely szerinti tagállam rendelkezéseinek megfelelően számítják ki.

(5) Amennyiben a (2), (3) és (4) bekezdés szerint kiszámított minimális szavatoló tőke összege alacsonyabb, mint a megelőző évben, a minimális szavatoló tőke nem lehet kevesebb, mint a megelőző év minimális szavatoló tőkéje szorozva a legutolsó pénzügyi év végén a függőkárokra létesített biztosítástechnikai tartalékok összegének és a legutolsó pénzügyi év elején a függőkárokra létesített biztosítástechnikai tartalékok összegének a hányadosával. E számítások során a biztosítástechnikai tartalékokat a viszontbiztosítás nélkül számítják ki, de a hányados semmilyen esetben nem lehet 1-nél nagyobb.

(6) A (3) bekezdés hatodik albekezdésében és a (4) bekezdés hatodik albekezdésében említett részekre alkalmazandó törtszámokat egyharmadukra csökkentik az életbiztosításhoz hasonló biztosítástechnikai alapon gyakorolt egészségbiztosítás esetében, ha:

a) a kifizetett díjakat a biztosításban alkalmazott matematikai módszernek megfelelő betegségtáblák alapján számítják ki;

b) a növekvő életkorra tartalékot létesítenek;

c) további díjat szednek be a megfelelő összegű biztonsági fedezet létrehozása érdekében;

d) a biztosító a szerződést megszüntetheti legkésőbb a harmadik biztosítási év vége előtt;

e) a szerződés még a hatályos szerződésekre nézve is előírja a biztosítási díjak emelésének vagy a szolgáltatások csökkentésének lehetőségét.

17. cikk

(1) A biztonsági tőkét a 16a. cikkben meghatározott minimális szavatoló tőke egyharmada képezi. A biztonsági tőke a 16. cikk (2) és (3) bekezdésében, valamint a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága egyetértésével a (4) bekezdésének c) pontjában felsorolt tételekből áll.

(2) A biztonsági tőke összege legalább 2 millió euró. Ha azonban a melléklet A. pontjában a 10–15. ágazat egyikében foglalt valamennyi vagy néhány kockázat fedezetéül szolgál, a biztonsági tőke összege 3 millió euró.

A tagállam engedélyezheti a minimális biztonsági tőke egynegyedével való csökkentését a biztosító egyesületek és egyesületi típusú biztosítók esetében.

17a. cikk

(1) Az euróban nevesített összegeket – ahogyan ezt a 16a. cikk (3) és (4) bekezdése és a 17. cikk (2) bekezdése megállapítja – 2003. szeptember 20-tól kezdve évente felül kell vizsgálni annak érdekében, hogy figyelembe vegyék az Eurostat által közzétett, az összes tagállamot átfogó európai fogyasztói árindex változásait.

Az összeget automatikusan igazítják ki úgy, hogy az euróban megállapított bázisösszeget megemelik az említett index ezen irányelv hatálybalépése és a felülvizsgálati időpont közötti idő alatt bekövetkezett százalékos változásával, és ezt 100 000 euró többszörösére kerekítik.

Ha a legutolsó kiigazítás óta a százalékos változás 5 %-nál kisebb, nem végeznek kiigazítást.

▼M10

(2) A Bizottság évente tájékoztatja az Európai Parlamentet és a Tanácsot a felülvizsgálatról és az (1) bekezdésben említett kiigazított összegről.

▼M7

18. cikk

(1) A tagállamok nem írhatnak elő semmilyen szabályt azoknak az eszközöknek a körére vonatkozóan, amelyek nem a 15. cikkben meghatározott biztosítástechnikai tartalékok fedezeteként szolgálnak.

(2) A 15. cikk (2) bekezdésének, a 20. cikk (1), (2), (3) és (5) bekezdésének és a 22. cikk (1) bekezdése utolsó albekezdésének rendelkezései értelmében a tagállamok nem korlátozhatják azon – ingó vagy ingatlan – vagyoni eszközök feletti szabad rendelkezési jogot, amelyek az engedéllyel rendelkező biztosítóintézetek eszközállományának részét képezik.

(3) Az (1) és (2) bekezdésekben megfogalmazott rendelkezések nem zárják ki, hogy a tagállamok olyan intézkedéseket hozzanak a biztosított személyek érdekeinek védelmére, amelyek meghozatalára az érintett vállalkozások tulajdonosaként, tagjaként vagy partnereként jogosultak.

▼M2

19. cikk

(1) Valamennyi tagállam megköveteli minden olyan vállalkozástól, amelynek székhelye a területén található, hogy valamennyi tevékenységére kiterjedő éves beszámolót készítsen, pénzügyi helyzetére, fizetőképességére és a melléklet A. pontjának 18. ágazatába sorolt kockázatokból származó kötelezettségei teljesítéséhez rendelkezésére álló egyéb forrásaira vonatkozóan, amennyiben jogszabályai az ilyen források ellenőrzéséről rendelkeznek.

▼M3

(1a) A hitelbiztosítási tevékenység vonatkozásában a vállalkozás a felügyeleti hatóság rendelkezésére bocsátja azokat a kimutatásokat, amelyek ennek a tevékenységnek a technikai eredményeit és biztosítástechnikai tartalékait is tartalmazzák.

▼M7

(2) A tagállamok előírják a területükön székhellyel rendelkező biztosítóintézetek számára, hogy rendszeresen benyújtsák azokat a beszámolóikat, amelyek szükségesek a felügyelet ellátásához, a statisztikai dokumentumokkal együtt. Az illetékes hatóságok minden olyan dokumentumot és információt egymás rendelkezésére bocsátanak, amelyek a felügyelet ellátása szempontjából hasznosak.

(3) Valamennyi tagállam meghozza az összes olyan intézkedést, amely szükséges annak biztosításához, hogy az illetékes hatóságok megfelelő hatáskörrel és eszközökkel rendelkezzenek a területükön székhellyel rendelkező biztosítóintézetek üzleti tevékenységének felügyeletéhez – ideértve a területükön kívül végzett üzleti tevékenységet is –, a Tanács e tevékenységre vonatkozó irányelveivel összhangban, és annak ellenőrzésére, hogy ezeket az irányelveket végrehajtják-e.

Szükséges, hogy e hatáskör és eszközök felhatalmazzák az illetékes hatóságokat különösen arra, hogy:

a) részletes vizsgálatot folytassanak egy vállalkozás helyzetére és üzleti tevékenységének egészére vonatkozóan, többek között:

   – információk gyűjtése vagy a vállalkozástól a biztosítási tevékenységére vonatkozó dokumentumok benyújtásának előírása által,

   – a vállalkozás telephelyén végrehajtott helyszíni vizsgálatok által,

b) meghozzanak a vállalkozásra, annak ügyvezetésére, illetve az azt ellenőrző személyekre vonatkozó bármely megfelelő intézkedést, amely annak biztosításához szükséges, hogy a vállalkozás tevékenysége továbbra is megfeleljen az egyes tagállamokban a vállalkozás

▼M7

által betartandó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek és különösen az üzleti tervnek annyiban, amennyiben az továbbra is kötelező, valamint intézkedéseket hozzanak annak érdekében, hogy elejét vegyék vagy orvosolják a biztosítottak érdekeit sértő szabálytalanságokat;

c) biztosítsák, hogy a fenti intézkedéseket végrehajtsák, ha szükséges, azok végrehajtását kikényszerítsék, szükség esetén bírósági út igénybevételével.

A tagállamok hozhatnak az illetékes hatóságokra vonatkozó olyan rendelkezést is, hogy azok szerezzenek be minden információt, amelyek közvetítőkkel kötött szerződésekre vonatkoznak.

20. cikk

(1) Ha egy vállalkozás nem tartja be a 15. cikk rendelkezéseit, a székhelye szerinti tagállam illetékes hatósága megtilthatja a vállalkozásnak az eszközei feletti szabad rendelkezést, miután szándékáról tájékoztatta azon tagállam illetékes hatóságait, amelyben a kockázatok fennállnak.

(2) Az olyan vállalkozás pénzügyi helyzetének helyreállítása érdekében, amelynek szavatoló tőkéje a ►M10 16a. cikk ◄ előírt minimum alá süllyedt, a vállalkozás székhelye szerinti illetékes hatóság előírhatja a vállalkozásnak, hogy a megbízható és eredményes pénzügyi helyzet helyreállítására vonatkozó tervet nyújtson be jóváhagyásra.

Különleges körülmények között, ha az illetékes hatóság véleménye szerint a vállalkozás pénzügyi helyzete várhatóan tovább romlik, a hatóság korlátozhatja vagy megtilthatja a vállalkozásnak az eszközei feletti szabad rendelkezési jogát is. Az illetékes hatóság tájékoztatja az általa hozott intézkedésekről a többi olyan tagállam hatóságait, amelyek területén a vállalkozás üzleti tevékenységet folytat, és az előbbi hatóság kérelmére az utóbbi hatóság is meghozza ugyanazokat az intézkedéseket.

(3) Ha a szavatoló tőke mértéke a biztonsági tőke 17. cikkben meghatározott szintje alá süllyed, a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága rövid távú pénzügyi intézkedési terv benyújtását írja elő a vállalkozás számára, jóváhagyás céljából.

A hatóság korlátozhatja vagy megtilthatja a vállalkozásnak az eszközei feletti szabad rendelkezés jogát is. Az illetékes hatóság tájékoztatja az általa hozott intézkedésekről a többi olyan tagállam hatóságait, amelyek területén a vállalkozás üzleti tevékenységet folytat, és az előbbi hatóság kérelmére az utóbbi hatóság is meghozza ugyanazokat az intézkedéseket.

(4) Az illetékes hatóságok ezenkívül jogosultak minden olyan intézkedés meghozatalára, amelyek az (1), (2) és (3) bekezdésekben szabályozott esetekben a biztosított személyek érdekeinek védelmében szükségesek.

(5) Minden tagállam meghozza a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a biztosítóintézet székhelye szerinti tagállam kérésére az (1), (2) és (3) bekezdésekben szabályozott esetekben nemzeti jogszabályaival összhangban megtilthassa a vállalkozásnak a saját területén található eszközei feletti szabad rendelkezési jogát; az ilyen intézkedések által érintett eszközök körét a székhely szerinti tagállam határozza meg.

▼M10

20a. cikk

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok hatáskörrel rendelkezzenek arra, hogy pénzügyi helyreállítási terv elkészítését írják elő a biztosítóintézetek számára, ha az illetékes hatóságok úgy vélik, hogy a kötvénytulajdonosok jogait veszély fenyegeti. A pénzügyi helyreállítási tervnek a következő három évvel kapcsolatosan részletes adatokat vagy bizonyítékot kell tartalmaznia legalább a következőkről:

▼M10

a) a becsült igazgatási költségek, különösen a becsült folyó általános kiadások és jutalékok;

b) a közvetlen üzleti tevékenység, a viszontbiztosításba vett és a viszontbiztosításba adott kockázatok tekintetében a részletes bevételi és kiadási becsléseket rögzítő terv;

c) előzetes mérlegterv;

d) a kockázatvállalásból eredő kötelezettségek és a minimális szavatoló tőke fedezésére szánt pénzügyi erőforrások becslése;

e) átfogó viszontbiztosítási politika.

(2) A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy amennyiben a vállalkozás pénzügyi helyzetének romlása miatt a kötvénytulajdonosok jogait veszély fenyegeti, az illetékes hatóságok kötelezhessék a biztosítóintézetet minimális szavatoló tőkéjük megemelésére, annak biztosítása érdekében, hogy a közeljövőben eleget tudjon tenni a fizetőképességi követelményeknek. Ennek a magasabb minimális szavatoló tőkének a szintjét az (1) bekezdésben említett pénzügyi helyreállítási terv alapján állapítják meg.

(3) A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy azok leértékeljék a rendelkezésre álló szavatoló tőkébe beszámítható valamennyi elemet, különösen akkor, ha az előző pénzügyi év vége óta jelentős változás következett be ezen elemek piaci értékében.

(4) A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat arra, hogy korlátozzák a 16a. cikknek megfelelően meghatározott szavatoló tőkének a viszontbiztosításra alapozott csökkentését, ha:

a) a viszontbiztosítási szerződések jellege vagy minősége lényegesen megváltozott az előző pénzügyi év óta;

b) a viszontbiztosítási szerződések alapján nincs, vagy csak jelentéktelen mértékű a kockázatáthárítás.

(5) Ha az illetékes hatóságok az (1) bekezdéssel összhangban pénzügyi helyreállítási tervet írtak elő a biztosítóintézet számára, mindaddig nem adhatják ki az ezen irányelv 10. cikke (3) bekezdésének második albekezdése, a 88/357/EGK tanácsi irányelv ([1]) (második nem életbiztosítási irányelv) 16. cikke (1) bekezdésének a) pontja és a 92/49/EGK tanácsi irányelv ([2]) (harmadik nem életbiztosítási irányelv) 12. cikkének (2) bekezdése szerinti igazolást, ameddig úgy vélik, hogy a kötvénytulajdonosok jogait az (1) bekezdés értelmében veszély fenyegeti.

▼M5

▼B

C. szakasz: Az engedély visszavonása

▼M7

22. cikk

(1) A biztosítóintézettől a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága az általa megadott engedélyt visszavonhatja, ha a vállalkozás:

a) nem él az engedéllyel 12 hónapon belül, kifejezetten lemond arról, vagy több mint hat hónapon keresztül szünetelteti üzleti tevékenységét – kivéve, ha az érintett tagállam úgy rendelkezett, hogy az engedély hatályát veszti ilyen esetekben;

b) már nem tesz eleget az engedélyezés feltételeinek;

c) képtelen volt a 20. cikkben említett helyreállítási tervben vagy pénzügyi tervben meghatározott intézkedéseket a megengedett határidőn belül meghozni;

([1]) HL L 172., 1988.7.4., 1. o. A legutóbb a 2000/26/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 181., 2000.7.20., 65. o.) módosított irányelv.

([2]) HL L 228., 1992.8.11., 1. o. A legutóbb a 2000/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 290., 2000.11.17., 27. o.) módosított irányelv.

▼M7

d) a rá vonatkozó jogszabályok alapján fennálló kötelezettségeit súlyosan megsérti.

Az engedély visszavonása vagy hatályának megszűnése esetén a székhely szerinti tagállam értesíti erről a többi tagállam illetékes hatóságait, és azok meghozzák a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy megakadályozzák, hogy a vállalkozás területükön új ügyleteket kezdjen akár a letelepedés joga, akár a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján. A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága a többi tagállam hatóságaival egyetértésben minden szükséges intézkedést meghoz a biztosított személyek érdekeinek védelme érdekében és különösen a vállalkozás eszközei feletti szabad rendelkezési jogát korlátozza a 20. cikk (1) és (2) bekezdésével, második albekezdésével és a (3) bekezdés második albekezdésével összhangban.

(2) Engedély visszavonására vonatkozó bármely határozatot részletes indokolással kell ellátni, és azt az érintett vállalkozással közölni kell.

▼M6

III. A. cím – Azon képviseletekre és fióktelepekre alkalmazandó szabályok, amelyek a Közösség területén létesültek, és olyan biztosítóintézetekhez tartoznak, amelyek székhelye a Közösség területén kívül található

▼B

23. cikk

(1) Valamennyi tagállam hivatalos engedélyhez köti minden olyan vállalkozásnak az 1. cikkben említett üzleti tevékenység folytatását, amelynek a székhelye a Közösségen kívül található.

(2) Egy tagállam akkor adhat engedélyt, ha a vállalkozás legalább a következő feltételeket teljesíti:

a) saját országának joga szerint jogosult biztosítási tevékenység végzésére;

b) képviseletet vagy fióktelepet létesít az adott tagállam területén;

c) vállalja, hogy a képviselet vagy fióktelep irányításának helyén az általa ott végzett üzleti tevékenységre vonatkozóan beszámolót készít, és hogy a lebonyolított üzletekről ott vezet nyilvántartást;

d) kijelöl egy képviselőt, akinek személyét az illetékes hatóságoknak jóvá kell hagyniuk;

e) abban az országban, ahol üzleti tevékenységet folytat, rendelkezik a 17. cikk (2) bekezdésében a biztonsági tőkével kapcsolatban előírt minimális összeg legalább felével egyenértékű eszközökkel, és a minimális összeg egynegyedét biztosítékként letétbe helyezi;

f) vállalja, hogy a 25. cikkben említett követelményeknek megfelelően a szavatolótőkére vonatkozó előírásokat megtartja;

g) üzleti tervet nyújt be a 11. cikk (1) és (2) bekezdése rendelkezéseinek megfelelően;

▼M9

h) közli az egyes tagállamokban kijelölt kárrendezési megbízott nevét és címét, kivéve azt a tagállamot, ahol az engedélyt kérik, ha a biztosítandó kockázat szerepel a melléklet A. pontjának 10. ágazatában, kivéve a fuvarozók felelősségbiztosítását.

▼B

24. cikk

A tagállamok előírják, hogy a vállalkozások megfelelő biztosítástechnikai tartalékot képezzenek, amely fedezi az adott állam területén vállalt kötelezettségeiket. A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a képviselet vagy fióktelep a biztosítástechnikai tartalékot azzal egyenértékű, és az adott állam által meghatározott mértékig megfelelő eszközökkel fedezze.

▼B

A tagállamok jogszabályait kell alkalmazni a biztosítástechnikai tartalék kiszámítására, a befektetési kategóriák meghatározására és az eszközök értékelésére.

Az érintett tagállam rendelkezik arról, hogy a biztosítástechnikai tartalékot képező eszközök az állam területén legyenek. A 15. cikk (3) bekezdését azonban alkalmazni kell.

25. cikk

(1) A területükön létesült képviseletek és fióktelepek számára minden tagállam meghatároz egyszavatolótőke-szükségletet, amelyet minden előre látható kötelezettségtől mentes és eszmei vagyontételeket nem tartalmazó eszközök alkotnak. A szavatolótőke kiszámítása a 16. cikk (3) bekezdésének rendelkezései szerint történik. A szavatolótőke kiszámításánál azonban csak azokat a biztosítási díjakat vagy hozzájárulásokat, illetve kárigényeket kell figyelembe venni, amelyek az érintett képviselet vagy fiókte lep által végzett üzleti tevékenységgel kapcsolatosak.

(2) A szavatolótőke egyharmada alkotja a biztonsági tőkét. A biztonsági tőke nem lehet kevesebb, mint a 17. cikk (2) bekezdésében meghatározott minimum fele. A 23. cikk (2) bekezdése e) pontjának megfelelően elhelyezett kezdeti letétet a biztonsági tőkébe be kell számítani.

(3) A szavatolótőkét alkotó eszközök biztonsági tőkéig terjedő részét abban az országban kell elhelyezni, ahol az üzleti tevékenység folyik, a fennmaradó részt pedig a Közösség területén.

▼M2

26. cikk

(1) Az a vállalkozás, amely egy vagy több tagállamtól engedélyt kért, illetve kapott, az alábbi kedvezményeket kérheti, amelyek kizárólag együttesen adhatóak meg:

a) a 25. cikkben említett szavatolótőkét a vállalkozás Közösségen belüli teljes üzletmenetére kell kiszámítani; ilyen esetben a számítás szempontjából csak a Közösségen belül működő valamennyi képviselet és fióktelep által folytatott tevékenységet kell figyelembe venni;

b) a 23. cikk (2) bekezdésének e) pontjában előírt letétet csak e tagállamok egyikében kell elhelyezni;

c) a biztonsági tőke fedezetét képező eszközöket bármelyik tagállamban lokalizálhatják, ahol a tevékenységeket folytatják.

(2) Az (1) bekezdésben biztosított kedvezmények igénybevételére vonatkozó kérelmet az érintett tagállamok illetékes hatóságaihoz kell benyújtani. A kérelemben meg kell nevezni azt a tagállamot, amelynek az illetékes hatósága a jövőben felügyeli a Közösségen belül létrehozott fióktelepek vagy képviseletek egész üzletmenetének fizetőképességét. A felügyelet megválasztását a vállalkozásnak meg kell indokolnia. A letétet a megnevezett tagállamban kell elhelyezni.

(3) Az (1) bekezdésben biztosított kedvezmények csak abban az esetben biztosíthatók, ha valamennyi olyan tagállam illetékes hatósága hozzájárul, ahol kérelmet nyújtottak be. Akkortól érvényesek, amikor a kiválasztott felügyeleti hatóság tájékoztatja a többi felügyeleti hatóságot arról, hogy a Közösségen belüli képviseletek vagy fióktelepek teljes üzleti tevékenységének fizetőképességét ő felügyeli.

A kiválasztott felügyeleti hatóság a többi tagállamtól megszerzi a területükön működő képviseletek és fióktelepek teljes fizetőképességének ellenőrzéséhez szükséges adatokat.

(4) Egy vagy több érintett tagállam kérésére az e cikk alapján biztosított kedvezményeket valamennyi érintett tagállamban egyszerre vonják vissza.

▼B

27. cikk

A 19. és 20. cikk rendelkezéseit a vállalkozásoknak azokkal a képviseleteivel és fióktelepeivel kapcsolatban is alkalmazni kell, amelyekre ez a cím vonatkozik.

▼M2

A 20. cikk alkalmazásában, amennyiben egy vállalkozás jogosulttá válik a 26. cikk (1) bekezdésében biztosított kedvezményekre, a Közösségen belül létrehozott képviseletek vagy fióktelepek fizetőképességének felügyeletéért felelős hatóságot úgy kell tekinteni, mint annak az államnak a hatóságát, amelynek a területén valamely közösségi vállalkozás székhelye található.

▼B

28. cikk

Abban az esetben, ha a 26. cikk (2) bekezdésében említett hatóság visszavonja az engedélyt, ez a hatóság értesíti azon tagállamok hatóságait, ahol a vállalkozás működik, ez utóbbi felügyeleti hatóságok pedig megteszik a szükséges intézkedéseket. Ha az engedély visszavonásának az az oka, hogy az általános fizetőképességi állapot a 26. cikkben említett feltételeknek nem felel meg, az engedélyt adó tagállamok szintén visszavonják engedélyüket.

▼M7

28a. cikk

(1) Az egyes tagállamok, nemzeti jogszabályaik által meghatározott feltételek mellett, engedélyt adnak az e cím rendelkezései által érintett és területükön létesített képviseleteknek és fióktelepeknek, hogy szerződési portfóliójuk egészét vagy részét egy, ugyanabban a tagállamban letelepedett átvevő irodára ruházzák, azzal a feltétellel, hogy a tagállam illetékes hatóságai, vagy ha szükséges, a 26. cikkben említett tagállam igazolja, hogy az átvevő iroda – az átruházás értékét is figyelembe véve – rendelkezik a szükséges minimális szavatoló tőkével.

(2) Az egyes tagállamok, nemzeti jogszabályaik által meghatározott feltételek mellett, engedélyt adnak az e cím rendelkezései által érintett és területükön létesített képviseleteknek és fióktelepeknek, hogy szerződési portfóliójuk egészét vagy részét egy olyan biztosítóintézetre ruházzák, amelynek székhelye egy másik tagállamban van, feltéve, hogy ennek a tagállamnak az illetékes hatóságai igazolják, hogy az átvevő iroda – az átruházás értékét is figyelembe véve – rendelkezik a szükséges minimális szavatoló tőkével.

(3) Ha a nemzeti jogszabályai által meghatározott feltételek mellett egy tagállam engedélyt ad az e cím rendelkezései alá tartozó és a területén létesített képviseleteknek és fióktelepeknek, hogy szerződési portfóliójuk egészét vagy részét egy, az e cím rendelkezései alá tartozó, egy másik tagállamban lévő képviseletre vagy fióktelepre ruházzák át, biztosítania kell, hogy az átvevő iroda szerinti tagállam illetékes hatóságai, vagy ha szükséges, a 26. cikkben említett tagállam igazolja, hogy az átvevő iroda – az átruházás értékét is figyelembe véve – rendelkezik a szükséges minimális szavatoló tőkével, továbbá hogy az átvevő iroda szerinti tagállam törvényei megengedik az ilyen átruházást, és hogy ez a tagállam hozzájárult az átruházáshoz.

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdésben szabályozott körülmények esetén az a tagállam, amelyben az átruházó képviselet vagy fióktelep elhelyezkedik, az átruházást annak a tagállamnak a beleegyezése után engedélyezi, amelyben a kockázat fennáll – ha ez a tagállam nem azonos azzal a tagállammal, amelyben az átruházó képviselet vagy fióktelep van.

(5) Azoknak a tagállamoknak az illetékes hatóságai, amelyeknek a véleményét kikérték, a felkérés kézhezvételétől számított három hónapon belül adják meg véleményüket vagy hozzájárulásukat az átruházó biztosítóintézet székhely szerinti tagállamának illetékes hatóságai számára; ha a megkérdezett hatóságok e határidőn belül nem adnak választ, azt kedvező véleménynek vagy hallgatólagos beleegyezésnek kell tekinteni.

▼M7

(6) Az e cikk rendelkezéseivel összhangban engedélyezett átruházást annak a tagállamnak a nemzeti jogszabályai szerint kell közzétenni, amelyben a kockázat fennáll. Az átruházások automatikusan hatályossá válnak a kötvénytulajdonosokra, biztosított személyekre és bármely olyan személyre, akinek az átruházott szerződésekből jogai vagy kötelezettségei származnak.

E rendelkezés nem érinti a tagállamok jogát arra, hogy biztosítsák a biztosítottaknak a szerződések felmondásának lehetőségét az átruházást követő meghatározott időtartamon belül.

▼B

29. cikk

A Szerződés alapján egy vagy több harmadik országgal kötött megállapodás útján a Közösség hozzájárulhat az ebben a címben meghatározottaktól eltérő rendelkezések alkalmazásához, viszonosság alapján a tagállamokban biztosított személyek megfelelő védelmének biztosítása céljából.

▼M6

III. B. cím – A harmadik ország joga által szabályozott anyavállalatok leányvállalataira és az említett anyavállalatok általi részesedésszerzésekre vonatkozó szabályok

▼M12

29a. cikk

1. A tagállamok illetékes hatóságai tájékoztatják a Bizottságot és más tagállamok illetékes hatóságait a következőkről:

a) engedély kiadása olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalat számára, amelynek egy vagy több anyavállalatát harmadik ország joga szabályozza;

b) ha egy ilyen anyavállalat egy közösségbeli biztosítóintézetben részesedést szerez, amelynek eredményeként ez utóbbi az első leányvállalatává válik.

2. Ha egy olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalat, amelynek egy vagy több anyavállalatát harmadik ország joga szabályozza, megkapja az (1) bekezdés a) pontjában említett engedélyt, akkor az illetékes hatóságok által a Bizottságnak megküldött értesítésben ismertetni kell a csoport felépítését is.

▼M6

29b. cikk

(1) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot azokról az általános problémákról, amelyeket a náluk működő biztosítóintézetek tapasztaltak harmadik országba történő letelepedésük vagy tevékenységük harmadik országban történő folytatása során.

(2) A Bizottság kezdetben az irányelv végrehajtása előtt legalább hat hónappal, majd a későbbiekben meghatározott rendszerességgel, a (3) és (4) bekezdésben említettek szerint jelentést készít, amelyben megvizsgálja azt, hogy a letelepedés és a biztosítási tevékenység folytatása, valamint a harmadik országbeli biztosítóintézetekben való részesedésszerzés terén hogyan kezelik a közösségbeli biztosítóintézeteket harmadik országokban. A Bizottság a jelentéseket az esetleges javaslatokkal együtt ezután a Tanács elé terjeszti.

(3) Ha a Bizottság a (2) bekezdésben említett jelentések vagy egyéb információk alapján úgy véli, hogy egy harmadik országban nem biztosítják a közösségbeli biztosítóinztézetek számára a hatékony piacra jutást olyan mértékben, ahogy a Közösség biztosítja az adott harmadik országból származó biztosítóintézetek piacra jutását a Közösségen belül, akkor a Bizottság javaslatot tehet a Tanácsnak, hogy hatalmazza fel

▼M6

tárgyalások folytatására annak érdekében, hogy aközösségbeli biztosítóintézetek számára hasonlóan versenyképes lehetőségeket érjenek el. A Tanács ez ügyben minősített többséggel határoz.

(4) Ha a Bizottság a (2) bekezdésben említett jelentések vagy egyéb információk alapján úgy véli, hogy egy harmadik országban a közösségbeli biztosítóintézeteket nem kezelik ugyanúgy, mint a helyi biztosítóintézeteket, és nem biztosítják számukra ugyanazokat a versenyképes lehetőségeket, továbbá hogy a hatékony piacra jutás feltételeit nem teljesítik, akkor a Bizottság a helyzet megoldása érdekében tárgyalásokat kezdeményezhet.

▼M12

Az első albekezdésben ismertetett körülmények esetén a tárgyalások kezdeményezése mellett arra is bármikor lehetőség van, hogy — az 1999/468/EK határozat ([1]) 5. cikkében említett eljárásnak megfelelően, valamint annak 7. cikke (3) bekezdésével és 8. cikkével összhangban — a tagállamok illetékes hatóságai korlátozzák, vagy felfüggesszék:

a) a határozathozatal időpontjában függőben lévő vagy azt követően benyújtott engedélykérelmeket;

b) az érintett harmadik ország joga által szabályozott közvetlen vagy közvetett anyavállalatok részesedésszerzését.

▼M6

Ezen intézkedések időtartama nem haladhatja meg a három hónapot.

A három hónapos időszak lejárta előtt a tárgyalások eredményének fényében a Tanács a Bizottság javaslata alapján eljárva minősített többséggel dönthet arról, hogy az intézkedéseket továbbra is fenntartja.

A fenti korlátozások vagy felfüggesztések nem alkalmazhatók, amennyiben olyan biztosítóintézetek vagy ezek olyan leányvállalatai hoznak létre leányvállalatokat, melyek a Közösség területén megfelelő engedéllyel rendelkeznek, vagy amennyiben az ilyen biztosítóintézetek vagy leányvállalatok közösségbeli biztosítóintézetekben szereznek részesedést.

(5) Ha a Bizottság úgy véli, hogy a (3) vagy a (4) bekezdésben ismertetett helyzet jött létre, a Bizottság kérésére a tagállamok tájékoztatást adnak az alábbiakról:

a) engedélykérelmek olyan közvetlen vagy közvetett leányvállalatok részéről, amelyeknek egy vagy több anyavállalatra az érintett harmadik ország jogszabályai irányadók;

b) az ilyen biztosítóintézetek olyan tervei, hogy egy közösségbeli biztosítóintézetben részesedést szerezzenek, aminek eredményeként ez utóbbi az előbbi leányvállalatává válna.

A tájékoztatási kötelezettség akkor szűnik meg, ha a (3) vagy a (4) bekezdésben említett harmadik országgal megállapodás születik, vagy ha a (4) bekezdés második és harmadik albekezdésében említett intézkedések hatálya megszűnik.

(6) Az e cikk alapján hozott intézkedéseknek meg kell felelniük a Közösség nemzetközi, két- vagy többoldalú, a biztosítási tevékenységek megkezdésével és gyakorlásával kapcsolatos egyezményekben foglalt kötelezettségeinek.

▼B

IV. cím – Átmeneti és egyéb rendelkezések

30. cikk

(1) A tagállamok az irányelvről szóló értesítéstől kezdődően ötéves határidőt szabnak a 16. és 17. cikk követelményeinek teljesítésére azoknak a II. címben említett vállalkozásoknak, amelyek az irányelv

([1]) HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

▼B

végrehajtására hozott intézkedések hatálybalépésekor az állam területén az 1. cikkben említett egy vagy több ágazatban biztosítási szolgáltatást végeznek.

(2) A tagállamok továbbá:

a) engedélyezhetnek bármely, az (1) bekezdésben említett vállalkozásnak, amely az ötéves időszak végére nem teljesítette a szavatolótőke nagyságát, egy újabb, két évnél nem hosszabb időtartamot, feltéve hogy a vállalkozás a 20. cikknek megfelelően a felügyeleti hatósághoz jóváhagyásra benyújtotta azokat az intézkedéseket, amelyeket ennek érdekében tenni szándékozik;

b) mentesíthetik azokat az (1) bekezdésben említett vállalkozásokat, amelyek éves biztosítási díjból vagy hozzájárulásból származó bevétele az ötéves időszak leteltével nem érték el a 17. cikk (2) bekezdésében előírt minimális biztonsági tőke hatszorosát, azon követelmény alól, hogy ilyen minimális biztonsági tőkét hozzanak létre annak az üzleti évnek a vége előtt, amelyben a biztosítási díjból vagy hozzájárulásból származó bevételük eléri a minimális biztonsági tőke hatszorosát. A 33. cikkben meghatározott vizsgálat eredményeinek figyelembevételével és a Bizottság javaslata alapján a Tanács egyhangúlag határoz arról, hogy a tagállamok mikor szüntessék meg ezt a mentesítést.

(3) Azoknak a vállalkozásoknak, amelyek a 8. cikk (2) bekezdése és a 10. cikk értelmében bővíteni kívánják tevékenységüket, azonnal meg kell felelniük az irányelv rendelkezéseinek. Azok a (2) bekezdés b) pontjában említett vállalkozások azonban, amelyek saját országuk területén kívánják kiterjeszteni üzleti tevékenységüket más biztosítási ágazatokra vagy a terület más részeire, az irányelv közzétételétől számított tíz évre mentesíthetők a 17. cikk (2) bekezdésében említett minimális biztonsági tőke képzésének kötelezettsége alól.

(4) Azok a vállalkozások, amelyek formája különbözik a 8. cikkben felsoroltak mindegyikétől, az irányelvről szóló értesítéstől számított három évig folytathatják jelenlegi üzleti tevékenységüket abban a jogi formában, amelyben az értesítés idején működnek. Az Egyesült Királyságban a „Royal Charter” vagy „private Act” vagy „special public Act” által alapított vállalkozások jelenlegi formájukban korlátlan ideig folytathatják üzleti tevékenységüket.

Azok a belgiumi vállalkozások, amelyek üzleti céljaik alapján intervenciós jelzálogkölcsönökkel vagy befektetési műveletekkel foglalkoznak a magán-takarékszövetkezetek felügyeletére vonatkozó rendelkezések 15. cikke 4. pontjának megfelelően, amelyet az 1967. június 23-i „arrête royal” hangol össze, az irányelvről szóló értesítéstől számított három évig folytathatják ezt az üzleti tevékenységet.

Az érintett tagállamok listát készítenek az ilyen vállalkozásokról, és azt eljuttatják a többi tagállamnak és a Bizottságnak.

(5) A 15., 16. és 17. cikk követelményeinek megfelelő vállalkozások kérésére a tagállamok megszüntetik a korlátozó intézkedések alkalmazását, például amelyek a jelenlegi jogszabályok szerint létrehozott jelzálogra, letétekre és biztosítékokra vonatkoznak.

31. cikk

A tagállamok az irányelvről szóló értesítéstől számított legfeljebb ötéves időtartamot engedélyezhetnek arra, hogy azok a III. címben említett képviseletek vagy fióktelepek, amelyek az irányelv végrehajtására hozott intézkedések hatálybalépésekor az 1. cikkben említett egy vagy több ágazatot biztosítanak, és üzleti tevékenységüket a 10. cikk (2) bekezdése értelmében nem terjesztik ki, megfeleljenek a 25. cikk feltételeinek.

32. cikk

Egy harmadik országgal a 29. cikk értelmében kötött egyezmény hatálybalépéséig, de legkésőbb az irányelvről szóló értesítéstől számított négy év leteltéig, a tagállamok hatályban tarthatják a harmadik országnak az adott tagállam területén létesített vállalkozásai javára szóló azon jogszabályokat, amelyeket 1973. január 1-jén a megfelelő eszközökre és a

▼B

biztosítástechnikai tartalék helymeghatározására alkalmazni kellett, feltéve hogy erről tájékoztatják a többi tagállamot és a Bizottságot, valamint hogy a 15. cikk (2) bekezdésében a tagállamoknak az adott tagállam területén létesített vállalkozásai javára engedélyezett enyhítések határain nem terjeszkednektúl.

V. cím – Záró rendelkezések

33. cikk

A Bizottság és a tagállamok illetékes hatóságai szorosan együttműködnek a közvetlen biztosítás felügyeletének Közösségen belüli megkönnyítése, valamint az irányelv alkalmazása során adódó bármilyen nehézség vizsgálata érdekében.

34. cikk

(1) Az irányelvről szóló értesítéstől számított hat éven belül a Bizottság jelentést nyújt be a Tanácsnak az irányelvben előírt pénzügyi követelményeknek a tagállamok biztosítási piacainak helyzetére gyakorolt hatásáról.

(2) A Bizottság, ahogyan és amennyiben szükséges, időközi jelentéseket nyújt be a Tanácsnak a 30. cikk (1) bekezdésében meghatározott átmeneti időszak vége előtt.

35. cikk

A tagállamok a kihirdetéstől számított 18 hónapon belül úgy módosítják nemzeti rendelkezéseiket, hogy azok megfeleljenek az irányelvnek, és erről haladéktalanul értesítik a Bizottságot.

Az így módosított rendelkezések a 30., 31. és 32. cikknek megfelelően a kihirdetéstől számított 30 hónapon belül alkalmazandók.

36. cikk

Az irányelvről szóló értesítést követően a tagállamok közlik a Bizottsággal azokat a legfontosabb törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseiket, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

37. cikk

A melléklet ezen irányelv szerves részét képezi.

38. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

▼B

MELLÉKLET

A. **A kockázatok biztosítási ágazatok szerinti osztályozása**

1. *Baleset* (beleértve a munkahelyi balesetet és a foglalkozási megbetegedéseket)
   - egyszeri ellátások
   - járulék jellegű ellátások
   - kombinált ellátások
   - személyszállítás

2. *Betegség*
   - egyszeri ellátások
   - járulék jellegű ellátások
   - kombinált ellátások

3. *Szárazföldi járművek* (sínpályához kötött járművek kivételével) – casco
   - a közúti gépjárművek
   - egyéb, nem motor meghajtású szárazföldi járművek minden károsodása

4. *Sínpályához kötött járművek* – casco

   A sínpályához kötött járművek minden károsodása

5. *Légi járművek* – casco

   Légi járművek minden károsodása

6. *Hajók* (tengeri, tavi, folyami vagy csatornán használt járművek)
   - a folyami és csatornán használt hajók
   - a tavi hajók
   - a tengeri hajók minden károsodása

7. *Rakomány* (beleértve a kereskedelmi árut, a poggyászt és minden egyéb vagyontárgyat)

   A fuvarozott árucikkek vagy poggyászok minden károsodása, tekintet nélkül a fuvarozás módjára

8. *Tűz és elemi károk*A vagyon minden károsodása (kivéve a 3., 4., 5., 6. és 7. ágazatban szereplő vagyont) a következők miatt:
   - tűz
   - robbanás
   - vihar
   - viharon kívüli egyéb természeti kár
   - atomenergia
   - földcsuszamlás

9. *Egyéb vagyoni kár*

   Minden vagyoni kár (kivéve a 3., 4., 5., 6. és 7. ágazatban szereplő vagyontárgyat illetően) jégeső, fagy és más olyan esemény, például lopás következtében, amelyek nem szerepelnek a 8. pontban

10. *Szárazföldi gépjárművekkel kapcsolatos felelősség*

    A szárazföldi gépjárművek használatából származó felelősség (beleértve a fuvarozó felelősségét)

11. *Légi járművekkel kapcsolatos felelősség*

    A légi járművek használatából származó felelősség (beleértve a fuvarozó felelősségét)

12. *Hajókkal kapcsolatos* felelősség (tengeri, tavi, folyami és csatornán használt vízi járművek)

    Hajók és más vízi járművek tengeren, tavon, folyamon vagy csatornán való használatából származó felelősség (beleértve a fuvarozó felelősségét)

13. *Általános felelősség*

▼B

Minden egyéb felelősség, a 10., 11. és 12. pontban említetteken kívül

14. *Hitel*

– fizetésképtelenség (általános)

– exporthitel

– részletfizetési hitel

– jelzáloghitel

– mezőgazdasági hitel

15. *Kezesség*

– kezesség (közvetlen)

– kezesség (közvetett)

16. *Különböző pénzügyi veszteségek*

– foglalkoztatással összefüggő kockázatok

– a jövedelem elégtelensége (általános)

– rossz időjárás

– nyereségkiesés

– folyó általános költségek

– előre nem látható kereskedelmi költségek

– piaci értékvesztés

– bérletidíj- vagy bevételkiesés

– az eddig említettektől eltérő közvetett kereskedelmi veszteségek

– egyéb pénzügyi veszteség (nem kereskedelmi)

– egyéb pénzügyi veszteségek

17. *Jogvédelem*

Ügyvédi költségek és perköltségek

▼M2

18. *Segítségnyújtás*

Segítségnyújtás utazás közben bajba került, otthonuktól vagy állandó tartózkodási helyüktől távol lévő személyek számára

▼B

Az egy ágazatban szereplő kockázatok nem szerepelhetnek másik ágazatban, kivéve a C. pontban említett eseteket.

B. **Az egynél több biztosítási ágazatra kiadott engedélyek leírása**

Ha az engedély egyszerre vonatkozik:

a) az 1. és 2. ágazatra, a megnevezés „Baleset- és betegségbiztosítás”;

b) az 1. (negyedik francia bekezdés), 3., 7. és 10. ágazatra, a megnevezés „Gépjármű-biztosítás”;

c) az 1. (negyedik francia bekezdés), 4., 6., 7. és 12. ágazatra, a megnevezés „Tengeri és fuvarozási biztosítás”;

d) az 1. (negyedik francia bekezdés), 5., 7., és 11. ágazatra, a megnevezés „Légi biztosítás”;

e) a 8. és 9. ágazatra, a megnevezés „Tűz- és egyéb vagyoni károk biztosítása”;

f) a 10., 11., 12. és 13. ágazatra, a megnevezés „Felelősségbiztosítás”;

g) a 14. és 15. ágazatra, a megnevezés „Hitel- és kezességbiztosítás”;

h) minden ágazatra vonatkozóan, a megnevezésről az érintett tagállam határoz, és erről értesíti a többi tagállamot és a Bizottságot.

C. **Kiegészítő kockázatok**

Egy vállalkozás, amely engedélyt kapott valamely biztosítási ágazatba vagy ágazatcsoportba tartozó elsődleges kockázatra, más osztályokba tartozó kockázatokat is biztosíthat az ehhez szükséges engedély nélkül, ha azok:

– összefüggnek az elsődleges kockázattal,

– az elsődleges kockázat elleni biztosítás tárgyára vonatkoznak, és

– az elsődleges kockázatot biztosító szerződés által biztosítottak.

▼M4

Mindazonáltal, az A. pont 14., 15. és 17. ágazatába sorolt kockázatok nem tekinthetőek az egyéb ágazatok kiegészítő kockázatának.

Ezzel együtt, a 17. ágazatba sorolt kockázat (a jogvédelmi biztosítás) tekinthető a 18. ágazat kiegészítő kockázatának, amennyiben az első albekezdésben meghatározott feltételek teljesülnek, ha a fő kockázat kizárólag az olyan személyeknek nyújtott segítséghez kapcsolódik, akik utazás közben, otthonuktól vagy állandó tartózkodási helyüktől távol kerülnek bajba.

A jogvédelmi biztosítás kiegészítő kockázatnak tekinthető az első albekezdésben megfogalmazott feltételek mellett, amennyiben az a tengerjáró hajók használatából vagy azzal összefüggésben keletkező jogvitákra vagy kockázatokra vonatkozik.

▼M3

D. **A hitelbiztosítási ágazatra képzendő kiegyenlítési tartalék számításának módszerei**

1. számú módszer

1. Az A. pont 14. pontjában szereplő biztosítási ágazatba (a továbbiakban: „hitelbiztosítás”) tartozó kockázatokra a vállalkozásnak kiegyenlítési tartalékot kell képeznie, amelyre egy pénzügyi év során az adott ágazat esetében jelentkező bármely technikai deficitet terhelik.

2. A tartalékhoz minden pénzügyi évben a hitelbiztosítási tevékenység bármely technikai többletének 75 %-át adják hozzá, azonban az nem haladja meg a nettó díj- és járulékbevétel 12 %-át, addig, amíg a tartalék el nem éri a megelőző öt pénzügyi év folyamán befolyt legmagasabb éves díj- és járulékbevétel 150 %-át.

2. számú módszer

1. Az A. pont 14. pontjában szereplő biztosítási ágazatba (a továbbiakban: „hitelbiztosítási” ágazat) tartozó kockázatokra a vállalkozás kiegyenlítési tartalékot képez, amelyre egy pénzügyi év során az adott ágazat esetében jelentkező bármely technikai deficitet terhelik.

2. A kiegyenlítési tartalék legalacsonyabb összege a megelőző öt pénzügyi év folyamán befolyt éves díj- és járulékbevétel engedményekkel csökkentett és az elfogadott viszontbiztosításokkal növelt éves átlagának 134 %-a.

3. A tartalékhoz minden következő pénzügyi évben a hitelbiztosítási tevékenység bármely technikai többletének 75 %-át hozzáadják, amíg a tartalék összege legalább a 2. bekezdésnek megfelelően számított legalacsonyabb szintet el nem éri.

4. A tagállamok különös előírásokat határozhatnak meg a tartalék összegének a kiszámítására és/vagy az irányelvben meghatározott legalacsonyabb összegeken túl kivethető összeg kiszámítására vonatkozóan.

3. számú módszer

1. Kiegyenlítési tartalékot képeznek az A. pont 4. pontjában szereplő biztosítási ágazatra (a továbbiakban: „hitelbiztosítás”) abból a célból, hogy kompenzálni lehessen az adott pénzügyi évben ebben a biztosítási ágazatban jelentkező bármely átlag fölötti kárigényarányt.

2. A kiegyenlítési tartalék összegét a következő módszer alapján számítják ki:

   Minden számításnak a biztosító saját bevételeire és kiadásaira kell vonatkoznia.

   Minden pénzügyi évben hozzáadnak a kiegyenlítési tartalékhoz egy, a kárigények csökkenésétől függő összeget addig, amíg a tartalék összege el nem éri az előírt szintet, illetve vissza nem áll az előírt szintre.

   Igénycsökkenésnek tekintendő az eset, amikor az adott pénzügyi évben a kárigényarány alacsonyabb a referenciaidőszak átlagos kárigényarányánál. Az igénycsökkenés alapján a tartalékhoz hozzáadandó összeg kiszámítása úgy történik, hogy a két arány különbségét megszorozzák az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

   Az előírt összeg a kárigényarányoknak az átlagostól történő referenciaidőszakbeli szokásos eltérésének hatszorosa, megszorozva az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

   Amennyiben bármely pénzügyi évben többletkárigény jelentkezik, fedezetét a kiegyenlítési tartalékból biztosítják. Többletkárigénynek kell tekinteni azt az esetet, amikor az adott pénzügyi évben a kárigényarány maga-

▼M3

sabb az átlagos kárigényaránynál. A többletkárigény alapján a tartalékból levonandó összeg kiszámítása úgy történik, hogy a két arány különbségét megszorozzák az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

A kárigények alakulásától függetlenül a kiegyenlítési tartalék előírt összegének 3,5 %-át minden pénzügyi évben hozzáadják a tartalékhoz, amíg az el nem éri az előírt szintet, illetve vissza nem áll az előírt szintre.

A referenciaidőszak nem lehet rövidebb 15 évnél és nem lehet hosszabb 30 évnél. Nem szükséges kiegyenlítési tartalékot képezni abban az esetben, ha a referenciaidőszakban a biztosítónál nem jelentkezett biztosítási veszteség.

A kiegyenlítési tartalék előírt összegét és az abból fölhasználandó összeget csökkenteni lehet abban az esetben, ha a referenciaidőszakban az átlagos kárigényarány a költséghányaddal együtt azt mutatja, hogy a díjak tartalmaznak biztonsági rést.

4. számú módszer

1. Kiegyenlítési tartalékot képeznek az A. pont 14. pontjában szereplő biztosítási ágazatra (a továbbiakban: „hitelbiztosítási ágazat") abból a célból, hogy kompenzálni lehessen az adott pénzügyi évben ebben a biztosítási ágazatban jelentkező bármely átlag fölötti kárigényarányt.

2. A kiegyenlítési tartalék összegét a következő módszer alapján számítják ki:

   Minden számítás a biztosító saját bevételeire és kiadásaira vonatkozik.

   Minden pénzügyi évben hozzáadnak a kiegyenlítési tartalékhoz egy, a kárigények csökkenésétől függő összeget addig, amíg a tartalék összege el nem éri az előírt maximumot.

   Ilyen igénycsökkenésnek tekintendő az az eset, amikor az adott pénzügyi évben a kárigényarány alacsonyabb a referenciaidőszak átlagos kárigényarányánál. A kárigénycsökkenés alapján a tartalékhoz hozzáadandó összeg kiszámítása úgy történik, hogy a két arány különbségét megszorozzák az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

   Az előírt legmagasabb összeg a kárigényaránynak az átlagostól történő referenciaidőszakbeli szokásos eltérésének hatszorosa, megszorozva az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

   Amennyiben bármely pénzügyi évben többletkárigény jelentkezik, fedezetét a kiegyenlítési tartalékból biztosítják, amíg az el nem éri a minimálisan megkövetelt szintet. Ilyen többletkárigénynek tekintendő az az eset, amikor az adott pénzügyi évben a kárigényarány magasabb az átlagos kárigényaránynál. A többletkárigény alapján a tartalékból levonandó összeg kiszámítása úgy történik, hogy a két arány különbségét megszorozzák az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

   Az előírt legalacsonyabb összeg a kárigényaránynak az átlagostól történő referenciaidőszakbeli szokásos eltérésének háromszorosa, megszorozva az adott pénzügyi évben befolyt díjak összegével.

   A referenciaidőszak nem lehet rövidebb 15 évnél és nem lehet hosszabb 30 évnél. Nem szükséges kiegyenlítési tartalékot képezni abban az esetben, ha a referenciaidőszakban a biztosítónál nem jelentkezett biztosítási veszteség.

   Mind a kiegyenlítési tartalék előírt összegét, mind pedig az ahhoz hozzáadandó és az abból fölhasználandó összegeket csökkenteni lehet abban az esetben, ha a referenciaidőszakban az átlagos kárigényarány a költséghányaddal együtt azt mutatja, hogy a díjak tartalmaznak biztonsági rést, és azt, hogy a biztonsági rés nagyobb, mint a kárigényhányad szabvány eltérésének másfélszerese a referenciaidőszakban. Ebben az esetben a kérdéses összegeket meg kell szorozni a szokásos eltérés másfélszeresének és a biztonsági résnek a hányadosával.